

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ ΚΡΑΤΟΥΝ ΖΩΝΤΑΝΟ ΤΟ ΟΡΑΜΑ!

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Γιά πολλούς ή σημερινή εορτή μνήμης και τιμής προς τους τρεις Ίε-
ράρχες αποτελεί άπλωσ μία ανάμνηση ενός κόσμου που έφυγε χω-
ρίς επιστροφή. Στην εποχή του Διαδικτύου, των υπολογιστών και
της εύκολης επικοινωνίας, ή μνήμη των σκληρών δίσκων δέν φαίνεται νά
έχει κρατήσει θέση σέ μορφές που πέρασαν από τί γη αυτή πριν 1500 πε-
ρίπου χρόνια.

Νά όμως που έφτασε ό καιρός, και ή προσδοκία του ανθρώπου για μία
ευτυχία, που θά έφερνε ή τεχνολογία και ή ταχύτητα, δέν έπαληθεύτηκε.
Ή αντίθετα, μέ τόν πιό κραυγαλέο και τόν πιό τραγικό τρόπο, μέρα μέ τί μέ-
ρα, αποδεικνύεται πώς ή ανθρωπότητα δέν είχε τήν ώριμότητα νά
δρέψει αυτούς τους καρπούς. Οί ιστοσελίδες, από δια-
δικτυακοί τόποι γνώσης και ενημέρωσης, μετα-
βάλλονται συχνά σέ κυριολεκτικούς
ίστους, ίκανούς νά παγιδεύσουν ψυχές,
όδηγώντας τες στήν απόλυτη μονα-
ξιά, ακόμη και στό έγκλημα. Ή
γρήγορη επικοινωνία και ή δύνα-
μη των μέσων ενημέρωσης γίνου-
νται συχνά έργαλεία ένίσχυσης
της παντοδυναμίας των ισχυρών,
μέσα από τήν προπαγάνδα και τί
διαφήμιση. Ή θαυμαστή πρόο-
δος της τεχνολογίας και οί μπα-
νές, αντί νά εξασφαλίσουν σέ
όλους τους ανθρώπους μία καλύτερη
ποιότητα ζωής και νά αύξησουν τόν
ελεύθερο χρόνο τους για ψυχική και πνευ-
ματική ώριμανση, συγκεντρώθηκαν στά χέρια λί-
γων, αφήνοντας τους λαούς εξασθλιωμένους και άπρο-
στάτευτους.

Ζούμε σέ καιρούς, που ζητούν παρηγοριά, καιρούς που ζητούν νέα προ-
οπτική, καιρούς που ζητούν νέα ισορροπία. Και σ' αυτούς ακριβώς τους και-
ρούς, ή Έκκλησία μας, επιτακτικότερα παρά ποτέ, προβάλλει αυτές τρεις
άγιες μορφές, τίς μορφές του άγιου Ίωάννου του Χρυσοστόμου, του άγι-
ου Γρηγορίου του Θεολόγου και του Μεγάλου Βασιλείου. Τό έργο τους,
άλλά κυρίως ή ζωή τους, έγινε γέφυρα. Γέφυρα, πρώτα άπ' όλα ανάμεσα στό
παρελθόν και τό μέλλον. Γεύτηκαν και άφομοίωσαν όλους τους καρπούς
της άρχαίας σοφίας, πολύ περισσότερο και πολύ βαθύτερα από πολλούς
σημερινούς και όψιμους άρχαιολάτρες επικριτές τους. Μελέτησαν, θαύμα-
σαν, επέλεξαν και της έδωσαν τό χέρι εκεί ακριβώς που ό άρχαίος Έλλη-
νικός πολιτισμός γονάτισε εξαντλημένος: μπροστά στό βωμό του άγνω-
στου Θεού. Αυτόν τόν Θεό, πιστοί στά βήματα του Ή Αποστόλου των εθνών,
μπόλιασαν στό ξεραμένο δέντρο της φιλοσοφίας και της επιστήμης και του
έδωσαν τί δύναμη νά φτάσει ως τίς μέρες μας, μεταμορφωμένος σέ έναν

οικουμενικό ανθρωπισμό, παράθυρο έλπίδας σέ μία ανθρωπότητα που
αίμορραγει.

Γέφυρα όμως έριξαν και ανάμεσα στό νοϋ και τήν καρδιά. Ήγάπησαν
τή γνώση, θαύμασαν τά έπιτεύγματα της εποχής τους, συνέβαλαν στήν πρό-
οδο όλων των επιστημών μέ τίς όποιες ασχολήθηκαν. Ήν όμως ήταν μό-
νο αυτά τά έπιτεύγματά τους, θά είχαν μείνει ως κάποιο σημείο σοφοί, ανά-
μεσα σέ χιλιάδες σοφών, κλεισμένων σέ έργαστήρια ή γραφεία, αποκομ-
μένοι από τόν πόνο των φτωχών και των αδυνάτων, αναζητητές μιας όλο
και ύψηλότερης θέσης στήν πυραμίδα της έξουσίας και προσκυνητές της
θεοποιημένης λογικής του κόσμου τούτου.

Ή εκείνοι όμως αναζήτησαν τό νόημα της ζωής
στή σχέση τους μέ τόν κόσμο. Οί άπλοι
άνθρωποι ύπήρξαν τό κέντρο των
σπουδών και των αξιωμάτων τους.

Φτώχυναν για τόν κόσμο, υπερα-
σπίσταν τό δικίο των άπλων
άνθρώπων, ταλαιπωρήθηκαν,
κατακεραυνώνοντας τήν δια-
φθορά και τήν άπληστία των
ισχυρών, κυρίως ύπέφεραν μέ-
χρι θανάτου πολεμώντας τήν
αίρεση, ή όποία στερεί από τόν
άνθρωπο τήν επίγνωση της άλη-
θινής του αξίας και της άληθινής
του προοπτικής και του κλείνει τό
δρόμο προς τά αιώνια. Δίδαξαν ως σο-
φοί, αλλά αγάπησαν τόν κόσμο ως Πατέ-
ρες. Και αυτό τό πέτυχαν, γιατί, μέ μία ακόμη
γέφυρα, τί φορά αυτή μέ τήν ίδια τί ζωή τους, ένω-
σαν τί γη μέ τόν ουρανό. Ή όσο απέθεταν τήν ύπαρξη και τους
κόπους τους στά χέρια του Θεού, τόσο μάθαιναν νά βλέπουν τόν κόσμο
μέσα από τά δικά Του μάτια. Τά μάτια της συμπόνιας και της αγάπης για τόν
άνθρωπο. Αυτής της συμπόνιας και αυτής της αγάπης έργαλεία έγιναν όλες
οί σπουδές και όλα τά ταλέντα τους.

Ή αγαπτοί μου εκπαιδευτικοί και πολυαγαπημένα μου παιδιά,
Οί καιροί πλημύρισαν από πτυχία και διδακτορικά διπλώματα, στέρε-
ψαν όμως από συμπόνια και νόημα ζωής. Στέρεψαν από ανθρώπους ίκα-
νούς νά διδάξουν, αλλά και αξίους νά στηρίξουν. Ή εποχή μας στέρεψε
από Πατέρες. Ή όπως λέει και ό άπ. Παύλος, πολλούς δασκάλους θά βρείτε
στή ζωή σας, λίγους όμως πατέρες (Α΄ Κορ., 4, 15).

Οί τρεις Ίεράρχες, όμως, ως προστάτες όλων εκείνων που παλεύουν νά
κατακτήσουν, αλλά και νά διδάξουν τί γνώση, κρατούν ζωντανό τό όραμα

Ἡ γιορτή τοῦ Πολιοῦχ

Εἶναι ἀλήθεια πῶς, μετά τό πάναγγο καί μητρικό πρόσωπο τῆς προστάτιδος καί ἐφόρου τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας Παναγίας Ξενιάς, ἡ μορφή πού θέλγει καί ἐμπνέει τήν ζωή κλήρου καί λαοῦ στήν Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος εἶναι ἐκεῖνη τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματοουργοῦ, τοῦ πολιοῦχου καί προστάτου τῆς Μαγνησιακῆς γῆς. Ἐκεῖνου τήν μνήμη γιορτάσαμε καί πανηγυρίσαμε, μέ λαμπρότητα καί ἱεροπρέπεια, στίς 6 Δεκεμβρίου, μέ ἐπίκεντρο τόν Ἱερό Μητροπολιτικό μας Ναό. Ἐκεῖνου ἡ μορφή ἀποκαλύφθηκε καί πάλι ἐνώπιόν μας, ὡς καταφυγή καί παρηγορία σέ καιρούς κρίσης, κλονισμοῦ, ζόφου καί ἀπαισιοδοξίας. Ἐκεῖνου ἡ μνήμη ἔγινε καί πάλι ἀφορμή νά θυμηθοῦμε ποιός εἶναι ὁ κανόνας τῆς πίστεως, ἡ εἰκόνα τῆς πραότητος, ὁ διδάσκαλος τῆς ἐγκρατείας, τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ἀγαθῶν πού μποροῦν νά λειτουργήσουν ὑποδειγματικά καί καταλυτικά γιά ἐκείνους πού ἴσως νά μὴν ἐλπίζουν πλέον στά ἀνθρώπινα ἔργα, ἀλλά διατηροῦν ἀκμαία τήν ἐλπίδα τους στήν ζωή καί στό γεγονός τῆς Ἐκκλησίας.

Γιά πρώτη φορά ἐφέτος, τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως προηγήθηκε Δωδεκαήμερο πλούσιο πρόγραμμα λατρευτικῶν εὐκαιριῶν (29/11 - 6/12), τό ὁποῖο, μέ ἀγάπη καί φιλακόλουθο πνεῦμα, συνέταξαν οἱ Ἐφημέριοι τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ. Στό πλαίσιο αὐτοῦ τοῦ προγράμματος, κάθε πρωί τελοῦνταν Θεία Λειτουργία, κάθε ἀπόγευμα ὁ Ἑσπερινός καί ἡ Ἱερά Παράκληση ἢ οἱ Χαιρετισμοί τοῦ Ἁγίου ἐναλλάξ, καί ἡ πορεία τοῦ νυκθημέρου ἔκλεινε μέ τό Ἀπόδειπνο καί τούς Χαιρετισμούς στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Δύο, μάλιστα, φορές, τελέστηκε τό Ἱερό Μυστήριον τοῦ Εὐχελαίου. Ὅπως γίνεται ἀντιληπτό, τό βῆρος τῆς προετοιμασίας τῆς πανηγύρεως ἔπεσε στήν ἐντονότερη συμμετοχή καί παρουσία ὄλων μας στήν Λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας, καθότι ἀταλάντευτα πιστεύουμε ὅτι αὐτή εἶναι ἡ ἀνάσα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, τό ὄξυγόνο τοῦ πνευματικοῦ βίου, ἡ ἀπαντοχή τῆς ψυχῆς. Αὐτή ἡ ἐντονη λατρευτική πορεία, σέ συνδυασμό μέ τήν διαρκή προσέλευση στό ἱερότατο Μυστήριον τῆς Μετανοίας, λειτούργησε εὐεργετικά γιά ὄλους ἐκείνους πού θέλησαν νά βιώσουν καί ὄχι ἀπλά νά παρακολουθήσουν τή γιορτή τῆς πόλης, ἀλλά καί νά πάρουν μία γενναία πρόγευση τῆς ἐπερχόμενης Μητροπόλεως τῶν ἑορτῶν, τῶν Χριστουγέννων.

Τήν λατρευτική αὐτή διαδρομή πρὸς τήν Ἱερά Πανήγυρη τοῦ Ἁγίου Νικολάου κόσμησαν μέ τήν παρουσία τους ἐκλεκτοί κληρικοί, συμπρεσβύτεροι διαφόρων ἐνοριῶν τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι, μέ τόν λόγο τους καί τήν λειτουργική τους παράσταση, προσέφεραν πλείστους πνευματικούς γλυκασμούς σέ ὅσους στάθηκαν, ἔστω καί γιά λίγο, τά ἀπόβραδα τοῦ Δωδεκαήμερου στόν Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς διετέλεσαν Διάκονοι τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ, γι' αὐτό καί κατέθεσαν ὄλη τους τήν ἀγάπη, ἀνταποκρινόμενοι στήν πρόσκληση τοῦ Πολιοῦχου.

Στή διάρκεια τοῦ λατρευτικοῦ αὐτοῦ Δωδεκαήμερου κάποια ιδιαίτερα γεγονότα ἄφησαν ἀνεξίτηλο στίγμα σέ ὅσους γίναμε μέτοχοί τους. Τό πρῶτο εἶναι ἡ Ἱερά Ἀγρυπνία πού τελέστηκε τό βράδυ τῆς 29ης Νοεμβρίου στή μνήμη τοῦ νεοφανοῦς Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου, τοῦ Ἀγιοταφίτου, ὁ ὁποῖος τό ἔτος 1979 ἔδωσε τή ζωή του γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ στό ἱερό προσκύνημα «Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ» τῶν Ἁγίων Τόπων, βρισκοντας τραγικό θάνατο ἀπό τήν μανία φανατικῶν ἑβραίων σιωνιστῶν. Ἡ μνήμη του γίνεται, πλέον, γνωστή στήν Τοπική μας Ἐκκλησία, χάρις στό φιλάγιο πνεῦμα τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐφημερίου τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ Πρωτ. Θεοδώρου Μπατάκα, ὁ ὁποῖος ὁμίλησε ἐπικαιρῶς γιά τήν ζωή καί τό μαρτύριό του.

Τό ἐπόμενο ἦταν ἡ ἔλευση καί παραμονή στόν Μητροπολιτικό μας Ναό δύο ἱερῶν σεβασμάτων καί θησαυρισμάτων τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μοδέστου, Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία φυλάσσεται στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Δράκειας καί τεμαχίου Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος τοῦ Ἰαματικοῦ, πού φυλάσσεται στήν Ἱερά Μονή Παναγίας Ἄνω Ξενιάς καί ἐκόμισε πρὸς ἀγιασμό τῶν πιστῶν ὁ Καθηγούμενος Ἀρχιμ. Νεκτάριος Ὑφαντίδης.

Ἐπόμενη λατρευτική ἐκδήλωση - σταθμός στή διάρκεια τοῦ Δωδεκα-

μέρου ἦταν ἡ Ἱερά Ἀγρυπνία πού τελέστηκε τό βράδυ τῆς Κυριακῆς 4/12, ἀφιερωμένη στήν ὑπέρβαση τῆς πολυποίκιλης κρίσης πού διέρχεται ἡ πατρίδα μας, στήν ὁποία προεξῆρχε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάτιος. Μπορεῖ ἡ Τοπική μας Ἐκκλησία νά ἀναπτύσσει τήν περίοδο τῆς κρίσης πολὺπλευρο καί ἀναγνωρίσιμο κοινωνικό ἔργο, μπορεῖ νά τό ἐνισχύει διαρκῶς μέ νέες χρήσιμες δομές, ἀλλά δέν ἔπαυε ποτέ νά διακηρύσσει ὅτι, χωρίς τήν χάρι καί τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί χωρίς τήν μεταμορφωτική δύναμη τῆς μετανοίας, ὁ τόπος καί ὁ λαός μας δέ θά μπορέσουν νά ξεπεράσουν καί νά νικήσουν τήν κρίση καί τά προβλήματα, ὅσες ἀνθρώπινες δυνάμεις κι ἂν ἐπιστρατευτοῦν, ὅσες θυσίες κι ἂν ἀπαιτηθοῦν.

Κορυφαία στιγμή τοῦ Δωδεκαήμερου ἦταν, ἀσφαλῶς, ἡ Ἱερά Πανήγυρις, πού πραγματοποιήθηκε τό ἀπόγευμα τῆς 5ης καί τό πρωί τῆς 6ης Δεκεμβρίου. Κατά τή διάρκεια τοῦ Μεγάλου Πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βελεστίνου κ. Δαμασκηνός, «ὁ δικός μας ἄνθρωπος», ὁ ὁποῖος ἔχει συνδέσει τή ζωή του μέ τήν Τοπική μας Ἐκκλησία καί ἀπολαμβάνει τῆς τιμῆς καί τῆς ἀγάπης τοῦ Ποιμενάρχου μας, τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καί τοῦ λαοῦ τῆς περιοχῆς μας. Ὁ κ. Δαμασκηνός, μέ τόν γλαφυρό του λόγο, μίλησε στίς καρδιές μας καί μᾶς ἔκανε μέτοχους τῶν πνευματικῶν διδαγμάτων πού προκύπτουν ἀπό τήν ψηλάφηση τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Κατά τήν Ἀγιώνυμο ἡμέρα τελέστηκε πανηγυρικό Ἀρχιερατικό Συλλεῖτουργο, προεξάρχοντος τοῦ προσκεκλημένου νέου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Σεβ. Μητροπολίτου Λαγκαδά, Λητῆς & Ρεντίνης κ. Ἰωάννου, τόν ὁποῖο πλαισίωσαν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Βελεστίνου κ. Δαμασκηνός καί Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος. Κατά τό κήρυγμά του ὁ κ. Ἰωάννης χαρακτήρισε τόν Ἅγιο Νικόλαο «Ζωντανό Εὐαγγέλιο γιατί, ἂν καί ἔζησε σέ ἐποχή εἰδωλολατρίας καί βίωσε τίς ἐμπειρίες τῶν διωγμῶν καί τῶν φυλακίσεων, τήν διαστροφή τῆς ἀλήθειας στό πρόσωπο τοῦ Ἀρείου, τήν φτώχεια καί δοκιμασία τοῦ λαοῦ, ἀναδείχθηκε καί ἀναδεικνύεται στούς αἰῶνες κανόνας πίστεως, ἀφοῦ ἐναπέθετε τά πάντα στήν πρόνοια καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τό ἴδιο ὑποδεικνύει στούς Χριστιανούς ὄλων τῶν ἐποχῶν γιά νά ξεπεράσουμε τίς δυσκολίες καί τίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς».

Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας πραγματοποιήθηκε ἡ λιτάνευση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας - τήν ὁποία ἔφεραν μέ σεβασμό καί τιμή στούς ὄμους τους ἄνδρες τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος - καί τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νικολάου στούς δρόμους τῆς πόλης, μέ κατάληξη τήν παραλία τοῦ Βόλου, ὅπου τελέστηκε ἀρτοκλασία καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος ἀπηύθυνε ἐόρτιο χαιρετισμό.

Κατ' αὐτόν, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στούς δύο μεγάλους θησαυρούς τῆς πόλης μας, τήν Ἱερά Εἰκόνα καί τό Ἱερό Λείψανο τοῦ Ἁγίου Νικολάου, πού ἀποτελοῦν σημεῖο ἀναφορᾶς τῆς πνευματικῆς καί πολιτιστικῆς ζωῆς τοῦ τόπου καί «τοῦ λαοῦ, πού διακρίνεται γιά τούς ἀγῶνες καί τήν ἱστορία του καί, παρά τίς δυσκολίες τῆς ἐποχῆς πού θέλουν νά τόν κατα-

ου μας 'Αγίου Νικολάου

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

θλίψουν, κρατᾶ τὴν αἰσιοδοξία καὶ πλήρη τὴν ἐλπίδα του, γιατί ξέρεῖ ποῖος εἶναι ὁ κανόνας τῆς πίστεώς του καὶ κρατᾶ ζωντανή τὴν πίστη καὶ τὴν παράδοσή του...».

Στὴ συνέχεια ὁ κ. Ἰγνάτιος μίλησε γιὰ τίς «ἐπενδύσεις» πού πραγματοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Δημητριάδος, τὰ τελευταῖα χρόνια, κυρίως, ὅμως, τὴν δύσκολη περίοδο πού διανύει ὁ τόπος καὶ σημείωσε: «Σ' αὐτὴ τὴν πόλη, τοῦτο τὸν καιρὸ, ἐπενδύουμε σέ ὀρισμένα πράγματα πού τὰ θεωροῦμε ὄντως σημαντικά γιὰ τὸ μέλλον μας, πού δέν ἀφαιροῦν τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χεῖλη μας, τὴν πίστη ἀπὸ τὴν καρδιά μας καὶ τὴν ἐλπίδα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας. Εἶναι ἡ ἐνόπτια πού ἔχουμε σφυρηλατήσει ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια μὲ ἐνοπιό δύναμη τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Ἐνόπτια κλήρου, λαοῦ καὶ ἀρχόντων. Συμπορευόμαστε, γιατί γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἐνόπτια εἶναι αὐτὴ πού μπορεῖ νὰ φέρει τὴν ἀπάντηση στὴν κατάσταση πού βιώνουμε... Ἔχουμε ἐπενδύσει, ἐπίσης, στὴν ἀλληλεγγύη, ὄχι τῶν λόγων καὶ τῶν ἀνέξοδων ἰδεῶν, ἀλλὰ τῶν καθημερινῶν πράξεων. Εἶναι καρπὸς τῆς ἐργασίας πού ἐγίνε καὶ γίνεται, τοῦ ἐθελοντισμοῦ πού καλλιεργήθηκε καὶ συνεχῶς ἀνα-

πτύσσεται κι ἔτσι καιρόμαστε γιατί, παρόλες τίς δυσκολίες, δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐδῶ πού νὰ μὴν ἔχει ἕνα πιάτο φαγητό τὴν ἡμέρα, πού νὰ μὴν ἔχει στέγη τὸ βράδυ νὰ κοιμηθεῖ, πού νὰ μὴν ἔχει ροῦχα νὰ ντυθεῖ, πού νὰ μὴν ἔχει φάρμακα, ἀκόμη κι ἂν εἶναι ἐντελῶς ἀνασφάλιστος. Μὲ αὐτὴ τὴν ἀλληλεγγύη μπορούμε νὰ λέμε ὅτι ἐνωμένοι θὰ ξεπεράσουμε καὶ αὐτὸ τὸ δύσκολο μονοπάτι. Κρατᾶμε τὴν αἰσιοδοξία καὶ τὴν πίστη μας ἀκλόνητα...».

Ὁλοκλήρωσε τὸν χαιρετισμὸ του περιγράφοντας τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου γιὰ τὴν πόλη καὶ τὸν λαὸ μας: «Τοῦτη ἡ γιορτὴ εἶναι ἀναπνοὴ ζωῆς... Ἡ πόλη μας θέλει καὶ μπορεῖ νὰ σταθεῖ στὰ πόδια τῆς καὶ νὰ δώσει ἀπάντηση σ' αὐτὸ τὸ ἀπελπιστικό κλίμα, πού, πολλές φορές, τεχνητὰ δημιουργεῖται, ἂν ὄχι ἐπὶ τούτου, γιὰ ἄλλα συμφέροντα... Θὰ δώσουμε τὸν ἀγῶνα νὰ κρατήσουμε ζωντανή τὴν ἐλπίδα στοὺς ἀνθρώπους, μηδενὸς ἐξαιρουμένους, μὲ βάση τὴν ἐνόπτια μας, τὴν ἀξιοπρέπεια, τὴν ἀλληλεγγύη, τὸν ἐθελοντισμὸ, τὴν προσφορὰ καὶ τὴν θυσία. Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστὸς μας καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Ἅγιός μας, ὁ ταπεινὸς καὶ πρᾶος, ὁ Ἅγιος τῶν πτωχῶν, πού ὑπῆρξε ὄντως κανόνας πίστεως».

Ὁφείλουμε νὰ ἐπαινέσουμε ἀπὸ καρδιάς ὅλους ὅσοι κοπίασαν γιὰ τὴν ἄρτια διευθέτηση τοῦ Δωδεκαμημέρου Προγράμματος τῶν Λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως τοῦ μεγάλου Ἁγίου μας. Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Πρόεδρό του Πρωτ. Χαρίλαο Παπαγεωργίου, γιὰ τὴν ἄρτια προετοιμασία καὶ ὀργάνωση. Τούς ἐκλεκτοὺς Ἐφημερίους γιὰ τὸν ζῆλο, τὴν διαρκῆ παρουσία καὶ τὴν πολυχρόνια ἀφοσίωση στὸν «παπποῦ» μας Ἅγιο Νικόλαο. Τούς ἐκλεκτοὺς Ἱεροψάλτες κ.κ. Μικαὴλ Μελέτη καὶ Εὐστάθιο Γραμμένο, οἱ ὁποῖοι, συνεπικουρούμενοι ἀπὸ πλῆθος συναδέλφων τους ἱεροψαλτῶν, ἐξύμνησαν ἱεροπρεπῶς, ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπῶς τὸν «Πανάγιο» Νικόλαο. Τὴν πλειάδα τῶν ἐθελοντῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, πού συνέβαλαν στὴν προετοιμασία τῆς πανηγύρεως. Τίς δύο ἐκλεκτὲς νεωκόρους, πού ἔχουν, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀφιερῶσει τὴν ζωὴ τους στὸ «σπίτι» τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, πού μαζικὰ προσῆλθε καὶ κατέθεσε τὸ ἀπόθεμα τῆς ἀγάπης του στὸν πολυύμνητο προστάτη του, τοῦ ὁποῖου οἱ εὐχὲς καὶ οἱ πρεσβεῖες εἶθε νὰ σκέπουν, εὐλογοῦν καὶ ἀγιάζουν τὸν Ἐπίσκοπο, τὸν Ἱερό Κλῆρο καὶ τὸ πλήρωμα τῆς Θεοσώστου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ. ●

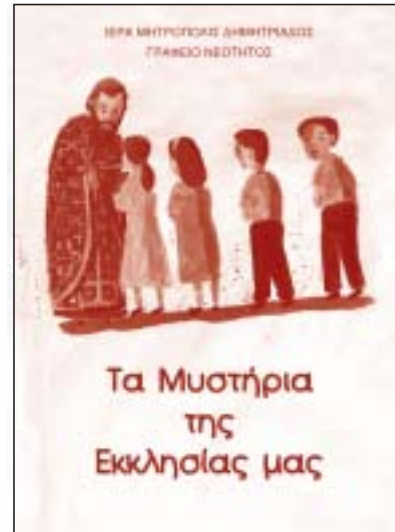

“Ένα σύγχρονο κατηχητικό”

Η Μητρόπολη μας, συνεχίζοντας την προσπάθεια για την δημιουργία σύγχρονων κατηχητικών βοηθημάτων που θα ανταποκρίνονται στις ανάγκες και τις επιθυμίες των σημερινών παιδιών, κυκλοφόρησε το κατηχητικό βοήθημα «Τά Μυστήρια της Ἐκκλησίας μας», το οποίο ήδη διδάσκεται για την κατηχητική χρονιά 2011-12. Όλοι γνωρίζουμε τά κατηχητικά κενά και την άγνοια των Ἑλληνόπουλων, ή οποία μετατρέπει την ὀρθόδοξη πίστη και ζωή σε ένα ασύνδετο σύνολο κανόνων, λατρευτικῶν πράξεων, ἑορτῶν και ἐθίμων. Ἡ ἄγνοια αὐτή διαρκῶς ἐπιδεινώνεται μέ την συρρίκνωση τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν στή δημόσια σχολεῖα ἀλλά και τόν σύγχρονο τρόπο ζωῆς πού στερεῖ ἀπό τήν οἰκογένεια, τήν ἐνορία και τήν γειτονιά τόν κατηχητικό τους ρόλο. Συνάμα οἱ συμπεριφορές και οἱ μαθησιακές δυνατότητες τῶν σημερινῶν παιδιῶν διαρκῶς ἀλλάζουν, ἀπαιτώντας ἀπό τά παιδαγωγικά βοηθήματα και τά βιβλία νά προσαρμόζονται, ὥστε νά εἶναι περισσότερο κατανοητά και ἑλκυστικά.

Τήν χρονιά πού πέρασε, μέ τίς εὐλογίες τοῦ Σεβασμιωτάτου, μοῦ ἀνατέθηκε ἀπό τό Γραφεῖο Νεότητος ἡ συγγραφή ἑνός νέου κατηχητικοῦ βοηθήματος, τό ὁποῖο θά μιλοῦσε γιά τήν ἔνωση τῆς ζωῆς και τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς ζῶντος σώματος Χριστοῦ μέσα ἀπό τά ἱερά Μυστήρια. Μέ τήν ἐπιμέλεια τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Μητροπόλεως μας και τήν στήριξη μιᾶς παιδαγωγικῆς ὁμάδας πού ἀποτελοῦσαν ὁ Ἀρχιμ. Μάξιμος Παπαϊωάννου, ἡ κ. Κ. Ἀλεξίου-Βέη και ἡ κ. Μ. Γιατρίνη γράφτηκε ἕνα βιβλίο, πού γιά πρώτη φορά εἶχε τήν μορφή ἑνός παιδικοῦ μυθιστορήματος. Τήν εἰκονογράφηση τοῦ βιβλίου ἔκανε ὁ γνωστός εἰκονογράφος λογοτεχνικῶν και σχολικῶν βιβλίων Χρῆστος Γουσίδης, προσπαθώντας νά ἐνώσει τό ὕφος τῆς παιδικῆς ζωγραφιᾶς μέ τήν βαθιά του γνώση τῆς ὀρθόδοξης ἀγιογραφικῆς παράδοσης και τῶν συγχρόνων τάσεων τῆς Τέχνης.

Δημιούργησα δύο ἡρώες ἀδέλφια, τόν Θανάση και τήν Κωνσταντίνα, και τόν περίγυρό τους (γονεῖς, θεῖος ἱερέας, θεῖα πρεσβυτέρα, δύο ξαδέλφες, γείτονες, γειτονόπουλα και συμμαθητές, φίλους τῶν γονιῶν). Τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπαντῶνται μέσα στήν καθημερινή ζωή τῶν παιδιῶν. Οἱ ἀπορίες και οἱ παρανοήσεις τους δίνουν τήν εὐκαιρία γιά ἀπλές και κατανοητές ἀπαντήσεις συνδέοντας τό σημερινό μυστήριο μέ τήν Καινή Διαθήκη, τήν ζωή τοῦ Κυρίου και τῶν Ἀποστόλων και τελικά τῶν Ἁγίων ὡς ἀδιάσπαστη συνέχεια πού φτάνει μέχρι σήμερα. Τέτοιες ἀπορίες και παρανοήσεις ἔχουν ὅλα τά παιδιά (και πολλοί μεγάλοι) ἀλλά δέν τολμοῦν νά ρωτήσουν. Ὁ Θα-

νάσης και ἡ Κωνσταντίνα, μέ χιοῦμορ, κέφι και παιχνίδια ρωτοῦν, ἀντιδρῶν, κοροϊδεοῦν, θαυμάζουν, γελοῦν, εὐλαβοῦνται, παίζουν και μαθαίνουν και μαζί τους και ἔμεῖς. Τό κείμενο συμπληρώνεται μέ βιβλικά ἀποσπάσματα, δραστηριότητες και παιχνίδια γιά τά παιδιά.

Παραθέτουμε ἕνα ἀπόσπασμα τοῦ βιβλίου πού διαβάζεται σάν παιδικό μυθιστόρημα και θά μπορούσε νά ἀποτελέσει και ἕνα ὁμορφο δῶρο γιά κάθε παιδί. Τό ἀπόσπασμα εἶναι τό δεύτερο μάθημα γιά τήν μετάνοια και τήν ἐξομολόγηση.

«Τό ἐπόμενο βράδυ ὁ Θανάσης βρῆκε τήν οἰκογένεια νά μιλά στο καθιστικό και πέρασε στήν ἐπίθεση. Ἦρθε κρατώντας ἕνα μεγάλο ρολό χαρτί και προσπαθοῦσε νά κρατήσει τά γέλια του.

Ὅριστε, εἶπε, ἔφτιαξα μία καινούρια ζωγραφιά τοῦ παραδείσου μετά ἀπό τίς συμβουλές τοῦ μπαμπᾶ.

Ξεδίπλωσε πάνω στο τραπέζακι τήν ζωγραφιά του και δέν κρατήθηκε. Ἐσκασε στή γέλια.

Τί εἶναι αὐτό; Τοίριξε ἡ Κωνσταντίνα.

Χά, χά, Ὁ Παράδεισος... χά, χά γεμάτος ληπτές... χά, χά και γκάνγκοτερ, ὅπως εἶπε ὁ μπαμπᾶς.

Γελάσαν ὅλοι μαζί. Σέ μία ὁμορφη πεδιάδα ἀνάμεσα στή λουλούδια περπατάγανε οἱ Ἅγιοι και οἱ Ἁγίες μαζί μέ κάτι τύπους μέ πολυβόλα, μέ πειρατές και πειρατίνες μέ τεράστιες χατζάρες, κακούς

βοήθημα στίς ἐνορίες μας!

ΤΟΥ Δρ ΣΤΕΛΙΟΥ ΠΕΛΑΣΓΟΥ, ΑΦΗΓΗΤΗ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

σοῦπερ ἥρωες καί ἄλλα μοῦτρα.

Μετά τά γέλια ἡ μητέρα τόν ρώτησε.

Πραγματικά δέν κατάλαβες τήν κουβέντα μας;

Ἔ, ἤθελα νά σᾶς πειράξω. Ἀλλά...

Μπαμπά, ἀλήθεια τό κουβεντιάσαμε στό δρόμο γιά τό σχολεῖο καί δέν καταλαβαίναμε ποιός ληστής μπορεῖ νά μπεῖ στόν Παράδεισο.

Μνήσθητί μου Κύριε... Μουρμούρισε ὁ πατέρας μελοδραματικά σπκλώνοντας ψηλά τό βλέμμα.

Γιά σκεφτεῖτε λίγο, εἶπε ἡ μητέρα. Τό ξέρετε.

Τί νά σκεφτοῦμε;

Ποιός ληστής μπῆκε στόν παράδεισο.

Καί πού νά ξέρουμε ἐμεῖς;

Ἄφου σᾶς τό μαρτύρησα.

Τά παιδιά τόν κοπάγαν σάν χαζά. Ἡ Κωνσταντῖνα πειράχτηκε.

Δέν εἶπαμε ὅτι οἱ μεγάλοι δέν πρέπει νά κάνουν τόν ἔξυπνο στούς πύ μικρούς;

Καλά, συγγνώμη, εἶπε ὁ πατέρας. Ὅμως νόμισα ὅτι ἀμέσως θά καταλαβαίνατε γιά ποιόν ληστή μιλοῦ.

Γιατί, μᾶς εἶπες τό ὄνομά του;

Τό ὄνομά του κανεῖς δέν θυμάται. Ὅλοι θυμοῦνται τήν μετάνοιά του καί τήν φράση πού τόν ἔβαλε στόν Παράδεισο: Μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔρθεις ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἄ, τό βρῆκα. Ὁ ληστής πού σταυρώθηκε μαζί μέ τόν Χριστό, φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Θανάσης.

Τς, τς, βέβαια, ἔκανε ἡ Κωνσταντῖνα. Εἶναι καθαρό. Ὁ ἕνας μετανόησε καί ὁ ἄλλος ἔμεινε ἀμετανόητος.

Ντάξει κατάλαβα τί εἶναι μετάνοια, εἶπε ὁ Θανάσης καί μάζεψε τήν ζωγραφιά του. Δέν τοῦς ζωγράφισα καλά. Οἱ ληστές μετά τήν μετάνοια καί τόν ἀγώνα τους δέν μοιάζουν μέ ληστές.

Ἄντε ἀφού τό καταλάβετε πᾶμε νά φᾶμε ἕνα κοκκινιστό «μόσχο σπιτευτό» μέ φασολάκια πού σᾶς μαγεῖρεψα γιατί ἤρθα νωρίς ἀπό τήν δουλειά σήμερα, εἶπε ὁ πατέρας.

Αὐτό τό πιάσατε; Τοῦ ἔκλεισε τό μάτι ἡ μαμά.

Τά παιδιά κοπιόντουσαν ἀπορημένα.

Ἄντε ἄσωτα, στρώστε τό τραπέζι, εἶπε γελώντας ξανά ἡ μαμά.

Ὅσο στρώναν τό τραπέζι τά παιδιά ψιθύριζαν ἰδέες γιά τόν «ἄσωτο υἱό», τόν «ἐκ δεξιῶν» ληστή καί τήν μετάνοια. Τό μυστήριο εἶχε λυθεῖ, ὅμως ἄλλη φορά θά ἔπρεπε νά εἶναι πύ παρατηρητικοί μυστικοί ντεντέκτιβ καί νά πιάσουν τίς κουβέντες πού ὀδηγοῦν στήν λύση ἀμέσως.»

Παιδαγωγικοί καί κατηχητικοί στόχοι

Ἐλπίζουμε πώς τό βιβλίό κατάφερε νά πετύχει 4 κύριους παιδαγωγικούς καί κατηχητικούς στόχους, τούς ὁποίους ἀναφέρουμε συνοπτικά:

1. Σύνδεση τῆς λατρευτικῆς καί θεολογικῆς γνώσης μέ τήν καθημερινή πραγματικότητα τῶν παιδιῶν.

Συχνά τά «διδακτικά» βιβλία τῶν παιδιῶν σκέφτονται περισσότερο τί θέλουν νά ποῦν παρά σέ ποιούς θέλουν νά τό ποῦν καί πότε τό λένε. Ἔτσι τό περιεχόμενό τους μένει ἀσύνδετο μέ τήν ζωή τῶν παιδιῶν καί δέν ἔχει καμία ἐπίδραση ἢ ἀκόμα χειρότερα δημιουργεῖ ἕνα διχασμό βλάπτοντας τήν ψυχοσωματική καί πνευματική ἰσορροπία τους.

Τό νέο κατηχητικό βοήθημα ξεκίνησε προσπαθώντας νά ἀνακαλύψει τήν καθημερινότητα τῶν σημερινῶν παιδιῶν καί ἔπειτα ἀναζήτησε τρόπους μέ τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

2. Σύνδεση μέ τήν γλώσσα πού μιλοῦν τά παιδιά.

Τό νέο κατηχητικό βοήθημα προσπάθησε νά κρατήσει μία ἰσορροπία ἀνάμεσα στήν φτωχή καί ἀναποτελεσματική γλώσσα πού ἀκούγεται ἀπό τά μέσα ἐνημέρωσης καί μιλοῦν τά παιδιά, καί μία θε-

ολογική ἢ λατρευτική γλώσσα, πού συχνά εἶναι ἀκατανόητη. Διάλεξε νά μιλήσει ἀπλά ἀλλά πλούσια ἑλληνικά, ἐνσωματώνοντας κατά τό δυνατό τήν ἱστορία τῆς γλώσσας καί τήν γλωσσική πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας.

3. Δημιουργία ρεαλιστικῶν προτύπων ζωῆς.

Τό βιβλίό διακριτικά καί σταδιακά προσφέρει κάποιες ἰδανικές εἰκόνες/ἀφήσεις γιά νά θρέψει τήν διάθεση βελτίωσης, ἀνάπτυξης καί δημιουργίας: Τήν εἰκόνα/ἀφήση τοῦ ἱερέα ὁ ὁποῖος εἶναι καί καλός ποιμένας γιά τό ποίμνιό του, καί καλός σύζυγος, πατέρας, γείτονας, φίλος ἀλλά τόσο προσίτος ὅσο ἕνας νέος σέ ἡλικία θεῖος. Τήν εἰκόνα/ἀφήση τῆς οἰκογένειας ἡ ὁποία εἶναι ἀγαπημένη, δέν βλέπει πλεόραση ἀλλά συζητᾶ, μιλᾶ καί ἀκούει, ἐπισκέπτεται συχνά συγγενεῖς, φίλους καί γείτονες. Τήν εἰκόνα/ἀφήση τῶν ἀδελφῶν οἱ ὁποῖοι τσακώνονται καί πειράζονται ἀλλά πάντα διατηροῦν τήν ἀγάπη τους. Τήν εἰκόνα/ἀφήση τῶν φίλων οἱ ὁποῖοι δέν ἀνταγωνίζονται μεταξύ τους ἀλλά χαίρονται καί βοηθοῦνται.

Στό ἐπόμενο σκαλοπάτι ὑπάρχουν τά παραδείγματα ἀπό τήν ζωή τῶν ἁγίων ξεκινώντας ἀπό ἕναν ἀπό τούς πύ σύγχρονους καί ταπεινούς καί προχωρώντας πίσω στά ἀποστολικά χρόνια. Καί στό τελευταῖο σκαλοπάτι εἶναι τά παραδείγματα ἀπό τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ.

4. Διακριτικές καί ἀφανεῖς ἀπαντήσεις στήν κριτική τοῦ μυστηριακοῦ χαρακτῆρα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Συνάμα γιά ὅσους μποροῦν νά τίς διακρίνουν ὑπάρχουν κάποιες ἀπαντήσεις στήν κριτική πού δέχεται ἀπό τήν ὀρθολογική σκέψη ἢ τοῦς διαμαρτυρόμενους ὁ μυστηριακός χαρακτῆρας τῆς Ἐκκλησίας μας πού μπορεῖ νά γίνει κατανοητός ἀκόμα καί ἀπό τά παιδιά διατηρώντας τά ὅρια ἀπό τήν μία ἀπό τήν δεισιδαιμονία καί ἀπό τήν ἄλλη ἀπό τήν ἐπιστήμη. Ὅσο μεγαλώνουν τά παιδιά, ἡ κριτική αὐτή γίνεται ὅλο καί πύ γοπητευτική ἢ εὐλογη, καθώς μπαίνουν μετά τά 8 - 9 στήν ἡλικία τῆς λογικῆς καί συναρπάζονται ἀπό τήν προσπάθεια ἐξήγησης τοῦ φυσικοῦ κόσμου ἀπό τίς φυσικές ἐπιστήμες.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΕΣ ΚΡΑΤΟΥΝ ΖΩΝΤΑΝΟ ΤΟ ΟΡΑΜΑ!

Συνέχεια από τη σελ. 6.

ένος κόσμου, του οποίου η σπουδή και η μόρφωση δεν ξεραινει τις καρδιές αλλά μετατρέπεται από εργαλείο εξουσίας σε μέσον συμπαράστασης και αλληλεγγύης.

Συγχρόνως, οι τρεις Ίεράρχες κρατούν ανοικτό ένα παράθυρο προς τα έσχατα και τα αιώνια. Αυτοί, αλλά και ολόκληρη η πατερική παράδοση της Έκκλησίας μας που λαμπρύνεται από αυτά τα υπέρλαμπρα αστέρια, αυτούς “τους τρεις μεγίστους φωστήρες”, δεν σταματούν ποτέ να αναζητούν συνοδοιπόρους προς ένα κόσμο, όπου το φως της πατρικής αγάπης “της τρισπλιού θεόπτος”, θα αντανακλάται σαν σε διάφανο κάτοπτρο σε ψυχές που ένωσαν το νοῦ με την καρδιά τους και θα διαχέεται στην ανθρώπινη κοινωνία και σε όλη τη δημιουργία.

Τέτοιων ψυχών εμπειρίες και διδαχές μας παρέδωσε η Όρθοδοξη πίστη μας. Ός κόρην οφθαλμού οφείλουμε να διαπρῶμε την ακρίβεια των δογ-

μάτων της. Δεν αποτελούν ακροβασίες αλαζονικής διάνοιας, αλλά ανεκτίμητο καταστάλαγμα φωτισμένου νοῦ. Γι' αυτό και η απόλυτη προσήλωση και ο σεβασμός στην πατερική διδασκαλία δεν αποτελεί πράξη ύποταξης, ούτε άρνηση της εξέλιξης και της προόδου της ανθρώπινης ιστορίας, αλλά, αντίθετα, νοσηματοδότηση, προοπτική και ελπίδα της. Μέ την ίδια προσήλωση οφείλουμε να διαπρῶμε ζωντανό, παράλληλα με τη διδασκαλία, και το πνεῦμα των Πατέρων. Το πνεῦμα της συνέπειας λόγου και πράξης, το πνεῦμα της ετοιμότητας για ανταπόκριση στις έκαστοτε ανάγκες, υλικές και πνευματικές και κυρίως το πνεῦμα της πατρικής παρουσίας. Αυτό το πνεῦμα διαπρῶει σύγχρονους τους τρεις Ίεράρχες, αυτό θα καταστήσει το λόγο μας, αλλά κυρίως το παράδειγμά μας, σύγχρονο, ζωντανό και λυτρωτικό.

Σε έναν κόσμο κουρασμένο από την αυταρέσκεια ήγετων και διδασκάλων, ως συμμεριστούμε την έννοια των τριῶν Ίεραρχῶν για τα πάθη και τα παθήματά του. Ακοῦμε μαζί τους το κάλεσμα των καιρῶν. Ψηλαφῶμε καθημερινά πληγές προδοσίας και απογοήτευσης. Ο λόγος τους ως γίνει λόγος μας. Το πνεῦμα τους, πνεῦμα μας. Η πίστη τους, πίστη μας. Το κάθε μας επίτευγμα κι η κάθε μας ικανότητα, ὅπως και για κείνους, ως μετατραπεί σε προσφορά άπαντοχῆς κι ελπίδας προς ένα κόσμο που πεινάει και διψάει τα ὄρατά και τ' ἀόρατα. Ἄς μὴν τοῦ τά στερήσουμε!

«Ὁ Χριστός θά ἀναζητήσῃ τόν ἀπελπισμένο ἄνθρωπο...»

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Αγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί, παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα. Αυτή τη μέρα τη χαρμόσυνη, τη μέρα την ἐλπιδοφόρα, βρισκόμαστε ξανά ἐδῶ συγκεντρωμένοι, για να διακηρύξουμε μέχρι τα πέρατα της οικουμένης και μέχρι τα βάθη της καρδιάς μας, πῶς ὁ Χριστός, «ὡς βρέφος ἐν φάτνῃ ἀνακλινόμενος», κρατάει ζωντανή την ἐλπίδα μιᾶς φωτεινότερης ζωῆς και μιᾶς καλύτερης κοινωνίας.

Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ φεινός ἐρχομός του νεογέννητου Σωτήρα βρῖσκει την πατρίδα μας, αλλά και ὅλη την ἀνθρωπότητα, βυθισμένες στην ἀγωνία, την ἀνέχεια και την κατάρρευση. Ἐξ ἴσου ἀλήθεια εἶναι ὅμως, πῶς οἱ συνθήκες αυτές δεν διαφέρουν και πολύ ἀπό τα χρόνια που Ἐκεῖνος ἐπέλεξε να φανερωθεῖ «ἐν σαρκί».

Τὰ ἀδιέξοδα, οἱ δυσκολίες και ἡ ἀδικία δεν ἔλειψαν ποτέ ἀπό την ἀνθρώπινη ἱστορία. Γι' αυτό και ποτέ δεν θά λείπει ὁ Χριστός ἀπό τη ζωή των ἀνθρώπων. Ἡ πορεία ἀπό τη Βηθλεέμ μέχρι τὸ κενὸ μνημεῖο θά εἶναι για ὅλες τις γενεές, παρούσες και ἐρχόμενες, ἡ ὑπενθύμηση πῶς για ἐκείνες τις ψυχές, για ἐκείνες τις κοινωνίες που θά ἐπιλέξουν να συμπορευτοῦν μαζί Του, οἱ ἀνηφορίες και τὰ κακοτράχαλα μονοπάτια δεν θά λείψουν στο τέλος ὅμως της διαδρομῆς, ἀναμένουν ἡ γαλήνη και ἡ δικαίωση.

Τὸ ξεκίνημα μιᾶς τέτοιας διαδρομῆς, μᾶς συγκεντρώνει και σήμερα ἐδῶ. Οἱ στολισμοί, τὸ οἰκογενειακὸ τραπέζι, οἱ μουσικές και ἡ ἐορταστικὴ ζεγνοιασιά -ὅση οἱ περιστάσεις μᾶς ἐπιτρέπουν- εἶναι ἀπαραίτητα και ποτέ δεν πρέπει να λείψουν. Κάτι ὅμως πολύ σημαντικότερο μᾶς ἐνώνει την ὥρα αὐτή. Μία νέα προοπτική, μία νέα εὐκαιρία φωτίζει με ἕνα ὑπερκόσμιο φῶς τὴ σκοτεινὴ νύχτα των ἡμερῶν μας, ἴδια με την νύχτα ἐκείνη, που λούστηκε ἀπό τὸ φῶς του υπέρλαμπρου ἀστρου. Τὴ νύχτα ἐκείνη τὴ Χριστουγεννιάτικη, ἕνα θεϊκό, ἕνα ὑπέροχο «ΜΑΖΙ» γεννήθηκε στο περιφρονημένο σπήλαιο, ἕνα «ΜΑΖΙ», που ἔνωσε τὸν Θεὸ με τὸς ἀνθρώπους, αλλά και τὸς ἀνθρώπους μεταξύ τους. Εἶναι ἡ νύχτα, που ἀνοῖξε τὸ δρόμο της ἐξόδου ἀπό τὴν πανανθρώπινη αἰχμαλωσία.

Πολλοὶ νομίζουν πῶς τὸ ἔργο του Χριστοῦ ξεκίνησε πολύ ἀργότερα ἀπό τὴ βραδιά της γέννησής Του. Κι ὅμως! Ἐκείνη τὴν πρώτη στιγμή της ἐπίγειας ζωῆς Του, ὁ Χριστὸς προσέφερε στην ἀνθρωπότητα, τὴν πάντοτε διασπασμένη και σπαρασσόμενη ἀπό τὰ πάθη και τὴν ἐγωπάθεια, τὴν πλήρη και ὀλοφάνερη λύση. Τὴ λύση της ἐνότιας, της συνύπαρξης και της συμφιλίωσης. Οἱ σοφοὶ συμπορεύονται με τὸς ἀγραμμάτους, τὰ ἄλογα συνοδοξάζουν με τὰ ἔλλογα, τὰ ἐπίγεια συναυνοῦν με τὰ ἐπουράνια. Καὶ παρακαλῶ τὴν ἀγάπη σας να ἀναλογιστεῖ τὸν κοινὸ παρονομαστὴ ἐκείνης της νύχτας: Κανείς δεν πορεύεται μόνος. Πουθενά στην Εὐαγγελικὴ διήγηση

δεν ἀναφέρεται κάποιος πρόσωπο στὸν ἐνικό ἀριθμὸ. Βοσκοί, μάγοι, ἄγγελοι, σε κοινότητα δοξολογική. Ἀκόμη και τὰ ζῶα σε ὁμαδικότητα προσκυνηματική. Πάντοτε ὁ πληθυντικός, ὁ εὐλογημένος πληθυντικός της συντροφικότητας και της ἀγάπης. Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα, ὁ Χριστὸς ἀποκαλύπτεται στοὺς ἔτοιμους να συνασπαστραφῶν και να συμπορευτοῦν, ἐνὼ παραμένει ἄγνωστος και ἀπόμακρος στις ἀπομονωμένες ὑπάρξεις, τις κλεισμένες στην ἀτομικὴ τους πορεία. Κανείς δεν μπορεί να φτάσει στο σπήλαιο της Βηθλεέμ μόνος.

Γι' αὐτὸ και τὴ νύχτα ἐκείνη δεν ξεκινάει μόνο τὸ σχέδιο της Θεῆς οἰκονομίας. Ξεκινάει και ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. Στὴ Βηθλεέμ γεννήθηκε ἡ πρώτη χριστιανικὴ κοινότητα, ἡ πρώτη χριστιανικὴ ἐνορία. Ἐνορία πιστῶν με ποικίλα χαρίσματα και διαφορετικὲς καταβολές, που τὸς ἐνώνει ὅμως ὁ κοινὸς πόθος της συνάντησης με τὸν Σωτήρα. Ἐνορία πιστῶν με καρδιά ἀποκαθαρμένη και διάφανη, με ταπεινὸ φρόνημα, ἔτοιμη να ἀντικατοπτρίσει πάνω της τὸ φῶς της υπέρλογης ἀγάπης του Θεοῦ και να τὸ διασκορπίσει στις ἐσχατιές της οικουμένης.

Σήμερα, στο φῶς της μέρας που πλησιάζει, ἄς ἀναγνωρίσουμε ὅλοι μαζί τὴν ἀνατολή του νοητοῦ Ἡλίου ὄχι μόνον της δικαιοσύνης, αλλά και της ἀγαπητικῆς συνύπαρξης των ἀνθρώπων. Ἐνός τέτοιου ἡλίου τὸ φῶς ἔχει ἀνάγκη ὅσο ποτέ ἄλλοτε ἡ ἀνθρωπότητα. Ἡ δύναμη της λάμψης του ἐξαρτᾶται και ἀπὸ τὸν τρόπο της δικῆς μας ζωῆς. Κανείς δεν πρόκειται να πειστεῖ μόνο ἀπὸ στολισμούς και κωδωνοκρουσίες πῶς μία καινούργια ἐλπίδα γεννιέται.

Αὐτὸ που μπορεί να ἀνοίξει καινούργιους δρόμους στοὺς ταραγμένους μας καιρούς εἶναι ἡ ζωντανὴ πίστη και ἡ ἔμπρακτη ἀγάπη ἀνάμεσα σε ὅλους ἐμᾶς, που σήμερα βρισκόμαστε συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὴν ταπεινὴ φάτνη. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα, που μεταμορφώνει τὸν κάθε ναὸ σε σπήλαιο των Χριστουγέννων, κάθε τόπο σε ἅγια γῆ, τὴν κάθε ἐνορία σε ἐνορία της Βηθλεέμ.

Ἐφτασε ὁ καιρὸς της δικῆς μας μαρτυρίας. Αὐτὴ ἡ πόλη εἶναι ὁ τόπος της δικῆς μας συμβολῆς στὴ θεμελίωση ἑνὸς καλύτερου κόσμου. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γύρω μας, οἱ γείτονες, οἱ συμπολίτες μας, εἶναι οἱ ἄνθρωποι που θά ἀναζητήσουν στο πρόσωπο και στις πράξεις μας τὴν ἐλπίδα και τὴ διέξοδο, ὅταν ὅλοι οἱ δρόμοι θά κλείσουν. Ἐλκόμενος ἀπὸ τὴ δικὴ μας ἐνότια και ἀγάπη, ὁ Χριστὸς θά ξαναεὐλογῆσει τὰ σπῆλαια μας, τὴν πατρίδα μας και ὅλο τὸν κόσμο. Μέσα ἀπὸ τὴν ἀναγεννημένη ζωή μας, ὁ Χριστὸς θά ἀναζητήσει τὰ περάσματα συνάντησής Του με τὸν καταρρακωμένο και ἀπελπισμένο ἄνθρωπο του 21ου αἰῶνα.

«Οί μέρες πού ἔρχονται, δοκιμάζουν τήν πίστη μας»

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

Μπροστά στό ξεκίνημα κάθε νέας χρονιάς, στεκόμαστε πάντοτε μέ ανάμεικτα συναισθήματα. Συναισθήματα μελαγχολίας γιά τόν χρόνο πού περνάει, συναισθήματα χαρᾶς καί αισιοδοξίας γιά τό νέο ξεκίνημα πού μᾶς περιμένει. Ἄλλά καί ὁ ἴδιος ὁ χρόνος ἀσκεῖ ἐπάνω στόν κάθε ἄνθρωπο μία διπλή ἐπίδραση: Ἐκτός τῆς μίας, γνωρίζει πῶς νά φθείρει τίς δυνάμεις καί τά ἔργα του, ἀπό τήν ἄλλη, ὅμως, γνωρίζει καί πῶς νά γιαιτρεύει πληγές καί νά προσφέρει νέες εὐκαιρίες.

Τό τί σημαίνει ὁ χρόνος γιά τόν καθένα ἀπό μᾶς, τό καθορίζει τό νόημα καί οἱ ἀπαντήσεις πού ἔχουμε δώσει στά μεγάλα ἐρωτήματα τῆς ζωῆς μας.

Γιά ἐκεῖνον πού περιορίσει τήν ὑπαρξή του στήν ἀπλή ἐπιβίωση καί τήν ἄφησε νά ἄγεται καί νά φέρεται ἀπό τά πάθη του καί τίς περιστάσεις, ὁ χρόνος ἀποτελεῖ ταξίδι ἀπό χίμαιρα σέ χίμαιρα καί ἀπό ματαιώση σέ ματαιώση. Γιά ἐκεῖνον, ὅμως, πού ἔσπασε τά σύνορα αὐτῆς τῆς γῆς καί θέλησε νά ἀναζητήσει αἰώνιες ἀλήθειες πίσω ἀπό τοὺς κύκλους τοῦ χρόνου, ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία παίρνει νόημα ἀπό τήν ἀναγνώριση τοῦ σχεδίου τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τήν λυτρωτική ἐπέμβασή Του στά ἀνθρώπινα δρώμενα. Αὐτή ἡ ἐνατένιση, ὅχι μόνο γεμίζει τόν ἄνθρωπο μέ ἀσφάλεια καί ἐλπίδα, ἀλλά τοῦ προσφέρει καί προσανατολισμό δράσης καί δημιουργίας.

Ἡ ἀνάγκη γιά τέτοιου εἴδους προσανατολισμό γίνεται ἐπιτακτικότερη σέ χρόνους δύσκολους, σέ χρόνους ὅπως οἱ δικοί μας. Ἡ φειντή πρωτοχρονιά μᾶς δικάζει. Ἀφήνουμε πίσω μας ἕνα ἔτος γεμάτο δυσκολίες καί αἰσθανόμαστε τήν ἐλπίδα καί τήν αισιοδοξία πού τόσο διψάει ἡ ψυχή μας, νά συγκρούονται μέ εἰδήσεις καί προβλέψεις δυσσοίωνες. Κάθε μας ἔργο καί κάθε μας προοπτική, τόσο γιά μᾶς, ὅσο καί γιά τά παιδιά μας, κινδυνεύει νά χαρακτηῖ ἀνεπαρόρθωτα ἀπό τήν ἀπιστιοδοξία καί τήν ἀπόγνωση. Καί αὐτό ἀποτελεῖ ἔσχατο κίνδυνο, χειρότερο ἀπό τήν οἰκονομική δυσπραγία καί τά πολιτικά ἀδιέξοδα.

Τίς ὥρες αὐτές, τίς ὥρες πού καλωσορίζουμε μία ἀκόμη νέα χρονιά, μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νά στρέψουμε τήν πλάτη στή μοιρολατρία καί στό συναίσθημα τῆς ματαιοπονίας, πού γκρεμίζει κάθε μελλοντικό ὄραμα μας. Ὁφείλουμε κυρίως νά ποτίσουμε τίς ψυχές τῶν παιδιῶν μας μέ ὄνειρα καί αισιοδοξία. Θά εἶναι τά ἐφόδιά τους, ὅταν οἱ δυσκολίες θά χτυπήσουν καί τή δική τους πόρτα. Μεγαλύτερο, ὅμως, ὄπλο γι' αὐτούς θά ἀποτελέσει ἡ ζωντανή καί ἀτράνταχτη πίστη, μία πίστη πού περιμένουν νά τήν ἀναγνωρίσουν πρῶτα στά δικά μας πρόσωπα καί τή δική μας ζωή.

Οἱ μέρες πού ἔρχονται δοκιμάζουν αὐτή τήν πίστη μας. Πίστη

στό Θεό τῆς ἀγάπης, πού δέν ἄφησε καί δέν θά ἀφήσει ποτέ τόν ἄνθρωπο ἕρμαιο τῶν λαθῶν καί τῶν παθῶν του. Τό σχέδιό Του γιά τήν σωτηρία μας ξεκίνησε μία νύχτα στή Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, συνεχίζεται, ὅμως καί στίς μέρες μας. Δέν γνωρίζουμε τίς διαδρομές του. Γνωρίζουμε, ὅμως, τόν σκοπό Του, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τό ξεχειλισμα χαρᾶς, ἀλήθειας καί ζωῆς γιά τόν κάθε ἄνθρωπο καί γιά ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα, μέσα ἀπό τήν μετάνοια καί τήν ἐπιστροφή σέ ἀλήθειες ζωογόνες καί αἰώνιες.

Ἐμεῖς, ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐλπίδας, ἔχουμε τή δυνατότητα νά γίνουμε συνεργάτες αὐτοῦ τοῦ σχεδίου. Δέν κλείνουμε τά μάτια στά δεινά. Πῶς θά μπορούσαμε ἄλλωστε; Ὅλοι μας, ὁ καθένας στήν προσωπική του ζωή, τὰ ὑφιστάμεθα. Λυπούμεθα, ἀλλά ὄχι «καθώς καί οἱ λοιποί, οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (Α΄ Θεσ. 5:23). Προσδοκοῦμε, ἀλλά ὄχι καθὼς ἐκεῖνοι, πού στήριξαν ὅλες τίς ἐλπίδες τους σέ διασκέψεις καί δόσοληψίες τῶν ἰσχυρῶν. Ἡ λύπη μας ἀποτελεῖ ἐργαλεῖο περισυλλογῆς καί αὐτοκριτικῆς καί ἡ προσδοκία μας ταυτίζεται μέ τήν προσδοκία τοῦ Θεοῦ γιά ἕνα καλύτερο κόσμο, μέσα ἀπό τήν ἀνάληψη τῆς προσωπικῆς εὐθύνης καί τήν πηγαία, διακριτική καί ἀοκνη ἀγάπη.

Πολλοί εἶναι οἱ λόγοι, γιά τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ τόπου ταυτίστηκε μέ τήν Ὁρθοδοξία. Ἐνας ἀπό τοὺς κυριότερους εἶναι πῶς ἡ Ἐκκλησία, ὅπως καί ἡ πατρίδα μας, ἔμαθαν νά βλέπουν τήν κάθε πώση, ὅχι ὡς κατάληξη μιᾶς ἀποτυχημένης διαδρομῆς, ἀλλά ὡς ἔναρξη μιᾶς ἀναστάσιμης ἐξόδου. Γιά τήν χρονιά πού ἔρχεται, ἡ Ἐκκλησία μας, ὅχι ἀπλῶς ἀρνεῖται νά συμμετάσχει στήν ἐδραίωση τῆς κατῆφειας καί τοῦ πένθους, ἀλλά μέ κάθε τρόπο ὑψώνει λάβαρο λυτρωτικῆς ἐξόδου ἀπό τήν κατῆφεια καί τή ραθυμία, αὐξάνοντας τήν ἔνταση ὅλων τῶν δραστηριοτήτων τῆς, πού συμβάλλουν στήν ἐδραίωση τῆς ἀνθρωπιάς καί τῆς δημιουργίας. Ἀνοίγει διάπλατα τίς πόρτες τῆς, καλεῖ σέ ἐνίσχυση τῶν φιλανθρωπικῶν τῆς δράσεων, καλεῖ σέ συμμετοχή στίς πνευματικές καί ἱεραποστολικές τῆς πρωτοβουλίες, καλεῖ στήν κατάθεση νέων ἰδεῶν καί πρωτοβουλιῶν. Πάνω ἀπ' ὅλα, ὅμως, καλεῖ σέ φρόνημα ἀνδρείας, χαρᾶς καί ἐλπίδας. Τήν ὥρα πού ἁμαρτίες παλιές σαπίζουν τίς δομές τοῦ κόσμου τούτου, ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νά παραμείνει τό ἀλάτι αὐτοῦ τοῦ τόπου, τό ἀλάτι τῆς πατρίδας μας, τό ἀλάτι τῆς Οἰκουμένης. Εἶναι στό δικό μας χέρι τό ἀλάτι νά μὴν μωραθεῖ. Ὁ Θεός δέν θά τό ἐπιτρέψει, ἂν δέν τό ἐπιτρέψουμε πρῶτα ἐμεῖς.

Καλή χρονιά, ἐλπιδοφόρα καί πλημμυρισμένη ἀπό τό φῶς καί τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. ●

«Ὁλος ὁ κόσμος περιμένει τόν ἀγιασμό τῶν ψυχῶν»

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Πρίν ἀπό λίγες μέρες, στό ταπεινό σπύλαιο τῆς Βηθλεέμ, ὁ Θεός εἰσῆλθε στήν παγκόσμια ἱστορία καί, προκαλώντας τήν μεγάλη ρωγμή στήν ἀνθρώπινη ἀπελπισία, ἄφησε τίς πρῶτες ἀχτίδες φωτός ἀπό τό ἄστρο τῆς ἐλπίδας νά φτάσουν σέ ὅλους ἐμᾶς, «τούς ἐν σκότει καί σκιᾷ».

Σήμερα, τήν ἱερῆ ἡμέρα τῶν Θεοφανείων, ἀποκαλύπτεται πλήρως τό σχέδιο τῆς Θεῆς Ἀγάπης γιά τόν ἄνθρωπο. Ὁ Θεός δέν ἐπιτρέπει πλέ-

ον στήν ἀνθρώπινη φύση νά κηλιδώνεται καί νά πληγώνεται ὅλο καί περισσότερο, χωρίς διέξοδο καί ἐλπίδα καθαρμοῦ καί ἀποκατάστασης. Ὁ Θεός Λόγος, τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Παναγίας Τριάδος, φορεῖ τήν φθαρτότητα τῆς πτωτικῆς μας φύσης καί τήν ἐξαγνίζει στά νερά τοῦ Ἰορδάνη. Ὁ ἀπολύτως ἀνευδεής καί Πάναγνος Θεός-Λόγος, προκειμένου νά ἐνδύσει τόν ἄνθρωπο «μέ τήν πρώτην στολήν», ἐπωμίζεται ὅλη τήν ἀνθρώπινη ἀποτυχία καί ἀποκαθιστᾷ τό «κατ' εἰκόνα». Ἀπό τί νά πρωτοσυγκινηθοῦμε καί ἀπό τί νά μὴν μείνει ἐκστατικός ὁ νοῦς μας; Ἀπό

εὐγνωμοσύνη ἐνώπιον τῆς ἀνοικτῆς ἐκ νέου πύλης τῆς Ἑδέμ; Ἐξ ἑαυτοῦ ἐνώπιον τῆς ἀπειρησῆς ἀγάπης καὶ ἀνοχῆς τοῦ Δημιουργοῦ μας; Ἡ μήπως ἀπὸ τῆς συντριβῆς τῆς καρδιᾶς μας, ἐνώπιον τῆς ἄκρας ταπείνωσής καὶ συγκατάβασης τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτῆ μας, ὁ ὁποῖος καταδέχεται «δούλου μορφήν ἐνδύσασθαι»;

Δὲν εἶναι, ὅμως, μόνον ἡ ἐπανάκλησις τοῦ Ἀδάμ στὴν προποτικὴ μακαριότητα. Σήμερα ἀποκαλύπτεται καὶ ἡ ὁδός, πού ὁδηγεῖ στὸν ἀνοικτὸ οὐρανό. Ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀποκατάστασι τῆς σχέσης Του μαζί μας. Διότι, ἀδελφοί μου, τὴν ὥρα πού ἀκούγεται τὸ «Σὺ εἶ ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδύόκησα», ὁ πανάγαθος Θεός δὲν ἀπευθύνεται βεβαίως μόνον στὸν Υἱό Του τὸν Μονογενῆ, τὸν αἰώνιος ἀναπαυόμενον ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς» (Ἰω. 1, 8). Ἀπευθύνεται στὸν καθένα καὶ τὴν καθεμίᾳ ἀπὸ ἐμᾶς. Τί μᾶς διαμνύει ἡ διαβεβαίωσις αὐτή, πού σήμερα πλημμυρίζει τὰ σύμπαντα καὶ τὴς καρδιᾶς μας; Πῶς, ὅποιος ἔβαλε μοναδικὸ ὁδηγὸ στὴ ζωὴ καὶ τὴς πράξεις του τὸν Χριστό, πού ἀπὸ ἄκρα ταπείνωσις καὶ ἀπειρη ἀγάπη σήμερα βαπτίζεται στὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη, ξαναβρίσκει τὸν δρόμο πρὸς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ξαναβρίσκεται ὁ ἴδιος ἄξιός νὰ ἀποκαλεῖται υἱός καὶ θυγατέρα Του. Μετὰ ἀπὸ αἰῶνες δουλείας καὶ ἀπομόνωσης τοῦ ἀνθρώπου στὴν πικρὴ φυλακὴ τῆς ἀποκοπῆς του ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ Πλάστη του, σήμερα ξανά «τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ». Μεγαλοφώνως τῶν Ὁρθοδόξων ἡ σύναξις δοξάζει καὶ εὐγνωμονεῖ, πατρικῶς καὶ μὲ ἀπειρη τρυφερότητα καὶ ἀγάπη ἀπαντᾷ ὁ Θεός, καλωσορίζοντάς μας ἐκ νέου στὴν πατρίδα τὴν πρώτην. Καὶ ἐγώ, ὁ πνευματικὸς σας πατέρας καὶ ἔσχατος ἀδελφός σας, τὴ δική Του εὐδοκία σας μεταφέρω, στηριγμένη, ὄχι μόνον στὴ θεία προαίρεσι, ἀλλὰ καὶ στὴ δική σας ἐμπρακτὴ ἀνταπόκρισι στὸ κάλεσμά Του.

Πρὸ ἡμερῶν ἀπευθύνθηκα στὴν ἀγάπη σας, καὶ ἔκανα ἔκκλησι, νὰ μὴν ἀφήσουμε τὴς ἀντίξοες συνθήκες νὰ σκληρύνουν τὴς καρδιᾶς μας. Σήμερα οἱ ναοί, οἱ ἐνορίες, τὰ συσσίτια, τὰ φιλόπονα ταμεῖα, τὰ ἱδρύματα καὶ κάθε κῶρος ἀλληλεγγύης καὶ συμπράξεως πού ἡ Μητρόπολις μας δημιούργησε, εἶναι γεμάτα ἀπὸ τοὺς καρπούς τῆς ἀγάπης σας. Οὐδέποτε στὰ χρόνια τῆς ποιμαντορίας μου στὸν εὐλογημένο αὐτὸν τόπο συνάντησα τέτοια συστράτευσι ἀγάπης. Ἀκολουθώντας τὴν εὐχὴ τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ, «ὁμολογῶ τὴν χάριν» τῆς ἀγάπης σας αὐτῆς, «κηρύσσω τὸ ἔλεος» τῆς καρδιᾶς σας, «δὲν κρύβω τὴν εὐεργεσίαν» τῆς

προσφορᾶς σας. Τότε ἐστράφη ὁ Ἰορδάνης εἰς τὰ ὀπίσω καὶ τὰ νερά του εἶδαν τὸ πῦρ τῆς Θεότητος καὶ ἐφοβήθησαν. Σήμερα, ἐνώπιον τῆς φλόγας τῆς ἀγάπης, εἰς τὰ ὀπίσω στρέφεται ἡ περιβόητη κρίσις, ἡ κρίσις τῆς ἀραγῆς, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς σκληροκαρδίας. Κάποτε, ὡς λαός, δώσαμε σπὴν ἀνθρωπότητα τὸ πρῶτο μῆνυμα πὸς ἡ τυραννία δὲν εἶναι παντοδύναμη. Σήμερα, μὲ τὰ ἔργα καὶ τὸ φρόνημά μας, διακηρύσσουμε πρὸς κάθε κατεύθυνσι πὸς ἡ κρίσις αὐτὴ δὲν εἶναι ἀνίκητη καὶ πὸς οἱ οὐρανοὶ τῆς πατρίδας μας μποροῦν καὶ πάλι νὰ ἀνοίξουν, ἀποκαλύπτοντας τὰ ἐξ ἀρχῆς καὶ διαρκῶς ἀνοικτὰ σπλάχνα οἰκτιρῶν τοῦ Θεοῦ, πού μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτη Ἡσαΐα διακηρύσσει ἐκ νέου:

«Ἐσεῖς οἱ δέσμοι βγεῖτε στὸ φῶς. Ἐσεῖς οἱ ντροπιασμένοι ἀποκαλύψτε ξανά τὸ πρόσωπό σας. Δὲν θὰ πεινάσετε, δὲν θὰ διψάσετε, ἡ λάβρα δὲν θὰ σᾶς λυγίσει. Ἀκόμη καὶ ἡ μητέρα σας ἐὰν σᾶς ξεκάσει, ἐγὼ δὲν σᾶς ξεκνῶ. Εἶμαι ὁ Θεός τοῦ ἐλέους καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσω στὴς πηγὲς τῶν ὕδατων». Ἀπὸ αὐτῆς τῆς πηγῆς πίνουμε σήμερα. Ὅπως ἀναφέρει καὶ ἡ εὐχὴ τοῦ μεγάλου Ἀγιασμοῦ, τὸ ἐπὶ Μουσέως πικρὸν ὕδωρ, σήμερα μετατρέπεται σὲ γλυκό, ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἁγιασμένο φιλότιμό σας, τὸ φιλότιμο τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ναί, ἀδελφοί μου.

Ἀτενίζουμε σήμερα τὸν οὐρανὸ τῆς πατρίδας μας μὲ ταπεινοφροσύνη, ἀλλὰ καὶ εὐφροσύνη. Ὁ καθένας καὶ ἡ καθεμίᾳ ἀπὸ σᾶς, κρατώντας στὰ χέρια του τοὺς καρπούς τῆς ἀγάπης του, ἀναλόγως τῶν δυνάμεών του, βρίσκεται ἄξιός τῆς υἰοθεσίας. Ἐσεῖς εὐφραίνεστε ἀπὸ τὸ ὕδωρ τοῦ Ἀγιασμοῦ, ὁ κόσμος, ὅμως, ἔνωσε ἀνάλογη εὐφροσύνη ἀπὸ τὸ ὕδωρ τῆς ἐμπρακτῆς ἀγάπης σας. Ἐμεῖς ὅλοι μεταλαβαίνουμε σήμερα τὸν Ἀγιασμό, «πρὸς εὐλογίαν, πρὸς κάθαρσι, πρὸς ὑγείαν». Τοῦ Θεοῦ ἡ δωρεά, τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐεργεσία. Γιά νὰ φτάσουν ὅμως οἱ δωρεές αὐτῆς καὶ στὸν τελευταῖο ἀναγκασμένο καὶ ἀπελπισμένο αὐτοῦ τοῦ τόπου, πρέπει νὰ συνεχίσουν νὰ μένουν ἀνοικτὰ τὰ χέρια καὶ οἱ καρδιᾶς μας. Ὁλος ὁ κόσμος περιμένει τὸ ἁγίασμα τῆς ἀγάπης καὶ τὸν ἁγιασμό τῶν ψυχῶν. Καὶ ἂν τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸν Ἀγιασμό θὰ μείνει γιὰ ὅλη τὴ χρονιά δίπλα στὰ εἰκονίσματα, τὸ νάμα τῆς ψυχῆς μας θὰ γλυκαίνει καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς φετινῆς χρονιάς τὴς πληγῆς πού αἰμορραγοῦν γύρω μας.

Μὲ αὐτὴ τὴν ἐλπίδα καὶ αὐτὴ τὴν προσδοκία, σᾶς εὐλογῶ ἐκ βάθους καρδιᾶς καὶ εὐχομαι ὑγεία καὶ ἐκ Θεοῦ δύναμη καὶ φωτισμό. ●

Βιβλιοπαρουσίαση

Ο ΜΕΤΕΩΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ ΛΥΤΡΩΤΗΣ ΤΟΥ

Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου Κολλᾶ

«Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατος, σάν τὸ καλάμι. Ὅμως, εἶναι ἕνα σκεπτόμενο καλάμι». Λόγια τοῦ Πασκάλ. Κι ἂν γιὰ τὸ Γάλλο διανοητὴ ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου πηγάζει ἀπὸ τὴ σκέψι, τὸν νοῦ, γιὰ τὸν πιστὸ χριστιανὸ ἡ δύναμις αὐτὴ εἶναι ὁ Χριστός, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Παύλου: «Ὁ Χριστός εἶναι τὸ σταθερὸ στήριγμα τῆς ζωῆς μας. Κανένας ἄλλος».

Ἡ βασικὴ αὐτὴ ἀντίληψι τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἐνός πάντα ἐπικαιροῦ καὶ ψυχοφελούς πονήματος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου Κολλᾶ μὲ τίτλο «Ὁ μετέωρος ἄνθρωπος καὶ ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτῆς του». Τὰ κεφάλαια τοῦ βιβλίου: Α'. Θέματα ὀρθόδοξης πίστεως καὶ ζωῆς. Β'.

Εἰσηγήσεις, λόγοι, προσωπογραφίες. Γ'. Ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ οἱ ἐπικριτῆς τῆς Δ'. Ἄριστα καὶ δυσάρεστα βιβλία. Ε'. Παρεμβάσεις σὲ θέματα ἐπικαιρότητας καὶ «Νέας ἐποχῆς». Στ'. Οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ καὶ ἄλλοι αἰρετικοί.

«Ἡ ἀλήθεια πού ἀναζητεῖ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μιά ἰδέα... Ἡ ἀλήθεια εἶναι Κάποιος» εἶναι ὁ ζωντανὸς Τριαδικὸς Θεός, ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα». Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα στὴ σιγουριά ἔτσι, ὥστε «νὰ παύσει νὰ εἶναι μετέωρος καὶ νὰ μετεωροπορεῖ». Δύο ἄλλες βασικὲς θέσεις πού συναντᾷ κανεὶς στὸ ὑπ' ὄψιν βιβλίον.

Τὰ κείμενα τοῦ πονήματος εἶναι γραμμένα μὲ τρόπο πού δείχνει βαθειὰ πίστι, ὄριμη θεολογικὴ σκέψι, πλήρη γλωσσικὴ ἐπάρκεια. Ἐντυπωσιάζει, ἐπίσης, ὁ μεγάλος ἀριθμὸς καὶ ἡ εὐστοχία στὴν ἐπιλογή τῶν ἁγιογραφικῶν παραπομπῶν. Ἐτσι τὸ βιβλίον δὲν βοηθεῖ μόνον τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο νὰ «κραταιωθεῖ ἐν τῇ πίστει». Τὸν κατάρτιζει καὶ θεολογικά. Εἴτε εἶναι μνημένος, εἴτε ἀμύπητος στὸ κῶρο τῆς Θεολογίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τὸ βιβλίον διατίθεται ἀπὸ τὸν συγγραφέα, τηλ.: 24210 44768, 24210 40669.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΣ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ

Μεγάλη Χριστουγεννιάτικη γιορτή πραγματοποιήσαν τά παιδιά τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, πὴν Κυριακὴ 18 Δεκεμβρίου στὸ Πνευματικὸ μας Κέντρο. Οἱ Ἑνορίες Ἁγίου Νικολάου, Ἁγίου Δημητρίου, Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Ἁγίου Βασιλείου, Ἁγίας Αἰκατερίνης, Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ, Ἁγίου Γερασίμου, Ἁγίας Παρασκευῆς, Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Βόλου, Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ Ἁγίων Πέτρου καὶ Παύλου Νέας Ἰωνίας παρουσίασαν θεατρικὰ δρῶματα μὲ θέμα «Τὰ ζῶα τῆς φάτνης». Τὸ θεατρικὸ συνέγραψε ὁ παραμυθᾶς κ. Στέλιος Πελασγός καὶ τὰ παιδιά ἐνσάρκωσαν, μέσα ἀπὸ τοὺς ρόλους τους, πὴν παρουσία τῶν ἁκακῶν ζῶων σπὴν φάτνη τοῦ Χριστοῦ. Τὴν γιορτὴ εὐλόγησε μὲ τὴν παρουσία του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνατίος, ὁ ὁποῖος συνεχάρη τὰ παιδιά καὶ τοὺς Κατηχητὲς τους γιὰ τὴν ὁμορφὴ γιορτὴ πού, μὲ μεράκι καὶ ἐνθουσιασμό, εἰτοίμασαν καὶ κάλεσε τοὺς γονεῖς, πού κατέκλυσαν τὸ Πνευματικὸ Κέντρο, νὰ μὴν ἐπιτρέψουν νὰ ἐμφιλοκωρήσει ἡ παισιοδοξία στὶς καρδιές τους καὶ νὰ χαροῦν τὰ φεινὰ Χριστοῦγεννα μέσα σπὴν Ἑκκλησίᾳ καὶ ὄχι στὰ κοσμικὰ ρεβεγιόν, ὅπου τὸ πνεῦμα τῶν Χριστοῦγέννων ἀλλοιώνεται καὶ ἐκκοσμικεῦται.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ»

Μὲ ἐπιτυχία πραγματοποιήθηκε τὸ Σάββατο 17 Δεκεμβρίου στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας ἡ ἐπίσια εορταστικὴ Ἐκδήλωση τοῦ Συλλόγου Συμπαραστάσεως Κρατουμένων «Ὁ Ἐσταυρωμένος», πού εἶναι ἀφιερωμένη σπὴν «Ἡμέρα τοῦ Φυλακισμένου», ἡ ὁποία εορτάζεται κάθε χρόνο στὶς 15 Δεκεμβρίου, ἡμέρα μνήμης τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου. Τὴν Ἐκδήλωση ἀνέλαβε ἐφέτος, ὅπως καὶ πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, τὸ 2ο Γενικὸ Λύκειο Βόλου, οἱ μαθητὲς τοῦ ὁποίου παρουσίασαν πλούσιο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα, μὲ γενικὸ τίτλο «Ἐσὺ, ὁ ἄγγελός μου», καὶ περιεχόμενο «Τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔρωτα καὶ οἱ διαδρομές του μέσα σπὴν ἱστορία». Τὴν Ἐκδήλωση χαιρέτισε ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Πρωτ. Θεόδωρος Μπατάκας, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὸ 1995, μὲ μία ὁμάδα ἐθελοντῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, πραγματοποιεῖ θαυμαστὸ ἔργο στὸν πολυπάθο χώρο τῶν φυλακῶν τῆς περιοχῆς μας, καθὼς καὶ ὁ Δ/ντὴς τοῦ 2ου Λυκείου Βόλου κ. Δημήτριος Μπουνάκης. Ἡ Ἐκδήλωση ὁλοκληρώθηκε μὲ τὴν καταληκτικὴν παρέμβαση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Ἰγνατίου, ὁ ὁποῖος ἀναφερόμενος σπὴν δουλειὰ τῶν μαθητῶν, τοὺς ὁποῖους συνεχάρη, σημείωσε ὅτι «ὅσο θὰ διψᾶνε γιὰ τὴν ἀλήθεια, πού τοὺς φύτεψε ἡ καθηγήτριά τους, τότε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ φθάσουν ἐκεῖ πού πρέπει. Γιατὶ αὐτὰ τὰ παιδιά, πού σήμερα βλέπουν τὴν ἐλευθερία μὲ ἕναν τρόπο ἐντελῶς δικό τους, πού ἐγὼ δὲν μπορῶ πάντοτε νὰ προσεγγίσω, γνωρίζω ὅτι θὰ ὀδηγηθοῦν, τελικὰ, σπὴν ἀλήθεια πού θὰ τὰ ἐλευθερώσει, πού ὀδηγεῖ πάντοτε σὲ αὐτὸ πού εἶναι ὁ Θεός: σπὴν ἀγάπη...». Κατακλείοντας τὴν ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος κάλεσε τὰ παιδιά καὶ ὄλους νὰ συμμετάσχουν οὐσιαστικὰ στὸ γεγονός τῶν Χριστοῦγέννων: «Καλῶ ὄλους, τοῦτες τίς μέρες πού ἔρχονται, νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια μιᾶς κοινωνίας πού ἔχει τόσο φθαρεῖ καὶ νὰ προχωρήσουμε στὸ μυστήριον, νὰ πιστέψουμε στὸ θαῦμα, νὰ ζήσουμε τὴν χαρὰ τοῦ μυστηρίου. Καὶ ἂν μὲ ρωτήσετε πού κρύβεται αὐτὸ τὸ μυστήριον, θὰ σᾶς πῶ ἐλάτε σπὴν Χριστοῦγεν-

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΙ Ἡ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Μὲ ἐλπίδα καὶ αἰσιοδοξία ἡ Τοπικὴ μας Ἑκκλησία ὑποδέχθηκε τὸ νέο ἔτος καὶ ἐόρτασε τὴν Ἱερά Μνήμη τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Τὸ μεσημέρι τοῦ Σαββάτου, 31 Δεκεμβρίου, παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, πραγματοποιήθηκε στὸν Ἱερό Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βόλου ἡ τελετὴ κοπῆς τῆς πρωτοχρονιάτικης πίτας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μὲ τὴν παρουσία τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῶν ἐκπροσώπων τῶν Πολιτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ τοῦ Νομοῦ καθὼς καὶ πλῆθος πιστῶν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας τελέσθηκε στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγ. Βασιλείου Βόλου ὁ Πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Μητροπολίτου μας κ. Ἰγνατίου. Τὸ θεῖο λόγο κήρυξε ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Θεμιστοκλῆς Μουριζανός, Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας. Λίγες ὥρες μετὰ στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγ. Δημητρίου Βόλου ὁ Ἐπίσκοπος, οἱ κληρικοὶ καὶ ὁ εὐλογημένος λαὸς μας ὑποδέχθηκαν τὸ νέο ἔτος μέσα σὲ μία ζεστὴ καὶ κατασκευτικὴ τελετὴ μὲ εὐχαριστιακὸ καὶ δοξολογικὸ πρὸς τὸν Πανάγαθο Θεὸ χαρακτήρα γιὰ τὸν νέο ἐνιαυτὸ πού μᾶς χάρισε ἡ χρηστότητα Του. Τὴν Κυριακὴ 1η Ἰανουαρίου τὸ πρωὶ τελέσθηκε στὸν Ἱερό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Βόλου ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Ποιμενάρχου μας κ. Ἰγνατίου. Ἀκολούθησε ἡ καθιερωμένη πανηγυρικὴ Δοξολογία στὸν Ἱερό Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου γιὰ τὸ νέο ἔτος, σπὴν ὁποία συμμετείχε τὸ σύνολο τῆς πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου μας.

νιάτικη Λειτουργία. Ἀλλὰ, ἂν δὲν τολμήσετε νὰ φτάσετε μέχρι ἐκεῖ, τουλάχιστον χτυπήστε τὴν πόρτα αὐτοῦ πού ὑποφέρει καὶ πονεῖ. Σταθεῖτε στὸ πλευρὸ ἑνὸς ἀνθρώπου πού εἶναι μόνος. Ἀναζητήστε τὸν γεννημένο Θεὸ τῆς Βηθλεὲμ στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου. Ἐκεῖ εἶναι τὸ μυστήριον. Ἐκεῖ εἶναι ἡ χαρὰ τῆς Ἑκκλησίας...». Τέλος, ὁ Ποιμενάρχης μας συνεχάρη τὸν π. Θεόδωρο Μπατάκα καὶ τοὺς ἐθελοντὲς τοῦ «Ἐσταυρωμένου», τὸν ὁποῖο χαρακτήρισε «τὴν πιὸ προωθημένη, αὐτὴ τὴ στιγμή, μορφὴ ἀλληλεγγύης καὶ προσφοράς στὸν τόπο μας». Ἀνάλογη Ἑορταστικὴ Ἐκδήλωση πραγματοποιεῖται τὸ παράρτημα τοῦ Συλλόγου «Ὁ Ἐσταυρωμένος» στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἄλμυροῦ, πὴν Κυριακὴ 18 Δεκεμβρίου. Σπὴν Ἐκδήλωση παρουσιάστηκε πλούσιο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα, ἐνῶ ὁ π. Θεόδωρος Μπατάκας μίλησε γιὰ τίς καθημερινές του ἐμπειρίες ἀπὸ τὴν διακονία του στὸν χώρο τῶν φυλακῶν.

ΞΕΚΙΝΗΣΕ Ο 2ος ΚΥΚΛΟΣ ΤΟΥ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Γιά τήν ανάγκη ένότητας τοῦ λαοῦ μας καί ἐντονότερης προσευχῆς κατά τήν δύσκολη καί ἀνατρεπτική περίοδο πού διέρχεται ὁ τόπος, μίλησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος, σπίν ἑναρξη τοῦ 2ου Κύκλου τοῦ Φροντιστηρίου Λειτουργικῆς Γλώσσας τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, πού πραγματοποιήθηκε τήν Δευτέρα 31 Ὀκτωβρίου στόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Θεοδώρων Βόλου. Ἀπευθυνόμενος στούς 70 καί πλέον συμμετέχοντες τοῦ Φροντιστηρίου, τόνισε χαρακτηριστικά: «Σᾶς καλῶ σέ προσευχή καί ένότητα. Πρέπει νά διαφυλάξουμε τήν ένότητα τοῦ λαοῦ μας πάση θυσία, γιατί ἕνας ἐνωμένος λαός καί τά λάθη μπορεῖ νά τά διορθώσει, ἐνῶ ἕνας διχασμένος λαός θά χάσει καί τό δίκιο του. Πληρώσαμε ἀκριβᾶ στόν τόπο μας τόν διχασμό καί τή δικόνοια. Γιά ἐμᾶς τό πῖο σπουδαῖο ὄπλο εἶναι ἡ προσευχή, γι' αὐτό ἄς τήν ἐντείνουμε αὐτό τόν καιρό νά φωτίζει ὁ Θεός τούς ἡγέτες μας, νά κρατεῖ τήν ένότητα καί τῆς ἀντοχῆς τοῦ λαοῦ μας, γιά νά μπορέσουμε νά ξεπεράσουμε καί αὐτή τή δυσκολία πρὸς χάριν τῶν παιδιῶν μας. Ἡ Ἐκκλησία μας θά παραμείνει ἡ ἐνοποιῶς δύναμη τοῦ λαοῦ μας!»

Νωρίτερα, ὁ Ποιμενάρχης μας ἀναφέρθηκε σπίν ἐπιλογή τῆς Θείας Λειτουργίας καί τῆς Εὐχαριστίας ὡς τό βασικό πεδίο ἐκμάθησης τῆς Λειτουργικῆς γλώσσας στό Φροντιστήριο καί ἐπεσήμανε: «Ξεκινήσαμε ἀπό τή Θεία Λειτουργία, τήν Εὐχαριστία, πού εἶναι τό κέντρο τῆς ζωῆς μας. Ἀπό αὐτήν ἀπορρέουν καί ἐκεῖ καταλήγουν ὅλα. Χάρη σπίν Εὐχαριστία ἡ ζωή μας ἔχει νόημα καί οὐσία. Ἐξω ἀπ' αὐτήν ὁποιαδήποτε ἔκφραση «πνευματικῆς» ζωῆς δέ σημαίνει τίποτα. Σ' αὐτήν ἡ σωτηρία μας γίνεται πραγματικό γεγονός. Ἀκόμα κι ἂν τό ἔργο μας εἶναι ἔργο ἀγάπης καί ἀλληλεγγύης, ἔξω ἀπό τήν Εὐχαριστία εἶναι ἕνας ἀπλὸς ἀνθρωπισμός. Σ' αὐτόν τόν τρόπο ζωῆς τῆς Εὐχαριστίας ὀφείλουμε νά συμμετέχουμε καί μέ τό νοῦ καί μέ τήν καρδιά. Ἡ λειτουργική ζωή καί ἡ Εὐχαριστία εἶναι ὁ πραγματικός θησαυρός τῆς ζωῆς μας. Στό ὅτι χάσαμε τήν Εὐχαριστία καί τό λειτουργικό βίωμα ἀπό τή ζωή μας ὀφείλεται τό σημερινό ἀδιέξοδο τοῦ τόπου μας. Δέν πρόκειται, λοιπόν, μόνο γιά μία ἀπάντηση σπίν ἀνάγκη κατανόησης τῶν κειμένων τῆς Θείας λειτουργίας, εἶναι καί μία μέθοδος νά γίνουμε ὄντως ἀνθρωποὶ τῆς Εὐχαριστίας...». Ἀναφερόμενος, τέλος, σπίν σύγχρονη Λειτουργική πραγματικότητα ἀνέφερε ὅτι «Ἀπό ἐμᾶς ἐξαρτᾶται ἡ Πατρία μας νά παραμείνει ὄντως ζωντανή. Ἡ οἰκουμένη ἄλλαξε. Δέν ὑπάρχουν ἱερές γλώσσες. Καλούμαστε νά μιλήσουμε στό ἔθνη σπὶ δική τους γλώσσα, γιά νά καταλάβουν καί νά κατανοήσουν. Σίγουρα, ὅμως, ὅλοι θά γυρνοῦν καί πάλι στό πρωτότυπο, γι' αὐτό ὑποστηρίζω ἐνθέρμως κάθε προσπάθεια καί τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας γιά τήν Ἑλληνομάθεια τῶν ξένων καί κυρίως ἐκείνων πού σπουδάζουν τήν Θεολογία, ὄχι ἀπλᾶ γιά νά γίνουν φιλέλληνες, ἀλλά γιὰ τή γνώση τῆς Ἑλληνικῆς καί ἡ δυνατότητα πρόσβασης στό αὐθεντικά κείμενα, καθιστᾶ τήν Ὁρθοδοξία, πού θά κληθοῦν νά ὑπηρετήσουν στίς χώρες τους, αὐθεντική. Ἀπόλυτη μετάφραση δέν ὑπάρχει. Ὅλα γίνονται γιά νά βοηθηθοῦμε νά προσεγγίσουμε τό πρωτότυπο...». Τά μαθήματα τοῦ Φροντιστηρίου τῆς λειτουργικῆς γλώσσας θά πραγματοποιοῦνται κάθε Δευτέρα στίς 8 μ.μ. στόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Θεοδώρων Βόλου, μέ διδάσκουσα τήν Μοναχή Λαυρεντία, Φιλόλογο, ἀδελφή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Λαυρεντίου Πηλίου.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ

Γιά δεύτερη συνεχῆ χρονιά τά στελέχη τοῦ νεανικοῦ ἔργου τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας μέ τή συνοδεία Κληρικῶν καί συγγενῶν τους πραγματοποίησαν τετραήμερη προσκυνηματική ἐξόρμηση σπίν Κωνσταντινούπολη ἀπό τίς 27 ἕως τίς 30 Δεκεμβρίου 2011. Σκοπός τῆς πρωτοβουλίας αὐτῆς ἦταν ἡ ἐπίσκεψη στό κυριότερα προσκυνήματα τῆς Βασιλευούσης τῶν πόλεων, ὅπως ἡ Ἁγία Σοφία, τό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, οἱ ἱερές Μονές τῆς Χώρας, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλή καί τῶν Βλαχερνῶν. Συγκλονιστική ἦταν ἡ ἐπίσκεψη σέ διαφόρους Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως ὁ Ἅγιος Δημήτριος στό Ταταῦλα, ἡ Παναγία ἡ Μουχλιώτισσα καί ὁ Ἅγιος Φωκᾶς, ὅπου ὁ ὄμιλος τῶν προσκυνητῶν θαύμασε τό ἀνεκτίμητο ἔργο πού ἐπιτελεῖται καί ἀποτελεῖ καρπὸ τῆς ἀνύστακτῆς μέριμνας καί τοῦ πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Παναγιώτου Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου.

ΙΕΡΑΤΙΚΕΣ ΣΥΝΑΞΕΙΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Μέ σκοπὸ τήν διαρκή ἐπιμόρφωση τοῦ Ἑφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας πραγματοποιήθηκαν οἱ δύο Γενικές Ἱερατικές Συναξεῖς τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου καί Δεκεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους. Σπίν πρώτη, πού πραγματοποιήθηκε τήν Πέμπτη 24 Νοεμβρίου 2011 στό Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας, ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρῆς Θεοκλῆτος Ἀθανασόπουλος, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καί Κυνοῦρίας, ἀνέπτυξε τό θέμα: «Ἡ Θεία Λειτουργία καί τό μυστήριο τῆς φανέρωσης τῆς συναγμένης Ἐκκλησίας καί ἡ εὐθύνη-στάση τοῦ Λειτουργοῦ-Ποιμένος πρὶν καί μετὰ ἀπό αὐτήν». Ἡ τρίτη κατά σειρά καί τελευταία γιά τό ἔτος 2011 Γενική Ἱερατική Συναξὴ ἔλαβε χώρα στό Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας τήν Τρίτη 13 Δεκεμβρίου 2011, μέ κεντρικό ὁμιλητὴ τόν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρῆτα Χρυσόστομο Παπαθανασίου, Ἱεροκήρυκα τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν καί Διευθυντὴ τοῦ ἰδιαίτερου Γραφείου τοῦ Μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου, μέ θέμα: «Ἡ Ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ καί ἡ αὐτοθέωση τοῦ ἀνθρώπου: Τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας ἐναντι τοῦ κηρύγματος τῆς παναθησκείας γιά αὐτοσωτηρία καί αὐτολύτρωση». Καί οἱ δύο εἰσηγήσεις προκάλεσαν ἐποικοδομητικό διάλογο καί ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων καί ἐμπειριῶν τῶν κληρικῶν μέσα στό στάδιο τῆς Ἱερατικῆς Διακονίας καί προσφορᾶς τους.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΛΟΥΚΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ ΣΥΜΦΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἐκδήλωση-ἀφιέρωμα στὸν σύγχρονο Ἅγιο τῆς Ρωσίας, τὸν λαοφιλή καὶ θαυματουργό Ἐπίσκοπο Συμφερουπόλεως & Κριμαίας Λουκά τὸν Ἱατρό, διοργάνωσε ἡ Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος τὴν Τετάρτη 19 Ὀκτωβρίου μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῶν Ἱατρῶν γιὰ τὸν προστάτη Ἅγιο, τὸν Εὐαγγελιστὴ Λουκά. Στὰ προπύλαια τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κλήρος καὶ λαός, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας κ. Ἱγνάτιο, ὑποδέχθηκαν τὸ Ἱερό Λείψανο τοῦ Ἁγίου Λουκά, τὸ ὁποῖο μετέφερε ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονὴ Σαγαματᾶ ὁ Καθηγούμενος αὐτῆς Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Νεκτᾶριος Ἀντωνόπουλος. Μετὰ τὴν τέλεση τῆς ἀκολουθίας τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, στὸ Ἱερό Παρεκκλήσιο τῆς Παναγίας Γλυκοφιλούσης τοῦ Πνευματικοῦ μας Κέντρου, ἐπακολούθησε σπὴν Κεντρικὴ Αἴθουσα τὸ δεύτερο τμῆμα τῆς Ἐκδηλώσεως πού περιέλαβε τὶς ἀκόλουθες τρεῖς εἰσηγήσεις: Ἡ πρώτη εἰσήγηση εἶχε θέμα «Ἡ διὰ θαυμάτων μετὰ θάνατον ἄσκηση τῆς Ἱατρικῆς ἀπὸ τὸν Ἅγιο Λουκά» μὲ Εἰσηγητὴ τὸν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμανδρίτη π. Νεκτᾶριο Ἀντωνόπουλο. Τὴν δεύτερη Εἰσήγηση ἀνέγνωσε ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος Ἀπόστολος Χατζηδήμας, Ἱατρός καὶ Κληρικός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης, μὲ θέμα «Γράφοντας μὲ νυστέρι τὴν ἀγάπη». Ἡ τελευταία Εἰσήγηση πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὸν κ. Γεώργιο Παπαγεωργίου, Διευθυντὴ τῆς Β' Χειρουργικῆς Κλινικῆς τοῦ Νοσοκομείου Εὐαγγελισμὸς καὶ εἶχε ὡς θέμα «Ἐπιστήμη καὶ θαῦμα μποροῦν νὰ συνυπάρξουν; Ἡ ἄποψη ἑνὸς χειρουργοῦ». Μετὰ τὴν καταληκτικὴν προσλαλιά τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας, τελέσθηκε Ἱερά Ἀγρυπνία στὸ Ἱερό Παρεκκλήσιο τῆς Παναγίας τῆς Γλυκοφιλούσης τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου, ὅπου εἶχαν ἐναποτεθεῖ πρὸς προσκύνηση τὰ Ἱερά Λείψανα τοῦ Ἁγίου Λουκά τοῦ Ἱατροῦ.

ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΣΤΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΝΕΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ Ι.Μ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἐπαναλειτούργη γιὰ τὸ νέο Ἐκκλησιαστικὸ Ἔτος τὸ Ἐπιμορφωτικὸ Σεμινάριο Στελεχῶν Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας, στὸ ὁποῖο συμμετέχουν νέοι καὶ νέες, ἐργαζόμενοι, ἐκπαιδευτικοί, ἱερεῖς, θεολόγοι, κατηχητές καὶ γενικῶς ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἔργο τῆς νεότητος. Οἱ συμμετέχοντες στὸ Σεμινάριο ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐντυφῆσουν στὶς πολύτιμες πηγές τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παράδοσης, μελετώντας κείμενα Βιβλικά, Πατερικά, Θεολογικά, μὲ σκοπὸ τὴν βιωματικὴ προσέγγιση τῶν ἀληθειῶν τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως, πού ἀποτελοῦν πνευματικὸ ἐφόδιο γιὰ τὴν διακονία τους στὴν Ἐκκλησία. Ἀπὸ πέρυσι τὸ Σεμινάριο ἐρευνᾷ θέματα αἵρέσεων καὶ παραθρησκείας, μὲ σκοπὸ τὴν γνωριμία μὲ τὸ σκηνικὸ τῶν αἵρέσεων καὶ τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων στὴν πατρίδα μας, πού φοροῦν «χριστιανικὸ» ἢ «φιλοσοφικὸ» μανδύα καὶ ἀποσκοποῦν στὴν ἀλλοίωση τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως καὶ παράδοσης. Τὸ Σεμινάριο φιλοξενεῖται στὸ Πνευματικὸ Κέντρο τοῦ Ἱεροῦ Παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Βόλου κάθε Τετάρτη στὶς 7.30 μ.μ. καὶ ὑπεύθυνος γιὰ τὴν λειτουργία τους εἶναι ὁ π. Κων/νος Φλάκας, Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Βόλου.

ΣΕ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΔΥΟ ΝΕΑ ΣΠΙΤΙΑ ΓΑΛΗΝΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Σὲ πλήρη λειτουργία τέθηκαν τὰ δύο νέα Σπίτια Γαλήνης Χριστοῦ τῶν Ἐνοριῶν Ἁγ. Κοσμᾶ καὶ Ἁγ. Ἀρτεμίου Βόλου καὶ Ἁγ. Νεκταρίου Νέας Ἰωνίας. Ὁ Ἁγιασμός λειτουργίας τῶν δύο καινούργιων ἐνοριακῶν Συσσιτίων Ἀπόρων τελέσθηκε ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κ. Ἱγνάτιο κατὰ τὶς πρόσφατες Πανηγύρεις τῶν Ἱερῶν Ναῶν. Στὸ φιλικὸ Ἰδρυμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Κοσμᾶ καὶ Ἁγ. Ἀρτεμίου ἀπὸ τὴν Δευτέρα 21 Νοεμβρίου σιτίζονται καθημερινὰ 25 ἐνδεεῖς ἀδελφοί μας, ἐνῶ στὸ ἀντίστοιχο Ἰδρυμα τῆς Ἐνορίας τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου Ν. Ἰωνίας ἔχουν ἐγγραφῆ ἤδη 40 ἐμπερίστατοι ἄποροι ἐνορίτες, πού λαμβάνουν καθημερινὰ φαγητό. Τὰ δύο Σπίτια Γαλήνης Χριστοῦ ὑπάγονται στὸ εὐρύτατο κοινωνικὸ καὶ φιλικὸ δίκτυο τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, στὸ ὁποῖο ἐντάσσονται τὰ 25 ἐνοριακὰ Σπίτια ἀπόρων καὶ τὸ Κέντρο Σίτισης τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγ. Νικολάου Βόλου «Δὸς ἡμῖν σήμερον», πού προσφέρουν καθημερινὰ 1.600 μερίδες φαγητοῦ σὲ ὅσους τὸ ἔχουν ἀνάγκη. Χάρη σπὴ συγκινητικὴ ἐθελοντικὴ ἐργασία καὶ προσφορά, ἑκατοντάδες ἄνδρες καὶ γυναῖκες δέχονται τὴν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη καὶ θρησκευτικὴ ἀλληλεγγύη, σὲ μία περίοδο πού ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία βιώνει μίαν πρωτοφανῆ σὲ ἔκταση οικονομικὴ καὶ πνευματικὴ κρίση.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΑΡΤΟΣ ΖΩΗΣ»

Ἐκτακτὴ Ἱερατικὴ Σύναξη πραγματοποιήθηκε τὴν Τρίτη 15 Νοεμβρίου 2011 στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο Θεσσαλίας μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν Ἐφημεριῶν πού διακονοῦν τὸ Ἱερό Κήρυγμα στὴν Τοπικὴ μας Ἐκκλησία. Τὸ θέμα τῆς Σύνταξης ἀποτελέσθηκε ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ παρουσίαση τοῦ Νέου Κυριακοδρομίου πού ἐξέδωσαν οἱ ἐκδόσεις «Ἄρτος Ζωῆς» μὲ τίτλο «Κυριακοδρόμιο: Γραπτὰ Κηρύγματα βιβλικῶν Θεολόγων στὰ Εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα» ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ προσφορά αὐτοῦ τοῦ σημαντικοῦ βιβλίου σὲ ὅλους τοὺς ἱερεῖς πού διακονοῦν τὸ θεῖο κήρυγμα στὴν Ἱερά Μητρόπολή μας. Τὸ Κυριακοδρόμιο παρουσίασε ὁ Ἐλλογιώτατος Ἐπίσκοπος Καθηγητὴς τῆς Καινῆς Διαθήκης στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Χρῆστος Καρακόλης καὶ ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος Χαρίλαος Παπαγεωργίου, Προϊστάμενος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Βόλου καὶ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας. Μετὰ τὸν διάλογο, οἱ ἐργασίες τῆς Ἡμερίδος ὁλοκληρώθηκαν μὲ τὴν καταληκτικὴν προσλαλιά τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας, ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὴν ἐκδοτικὴν προσπάθεια καὶ εὐχήθηκε νὰ καταστῆ τὸ συγκεκριμένο Κυριακοδρόμιο πολύτιμο βοήθημα στὰ χέρια τῶν Ἱεροκρητῶν γιὰ τὴν κηρυκτικὴ τους διακονία.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΥ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Ξεχωριστή θέση στή χορεία τῶν Ἁγίων τῆς μαρτυρικῆς Κύπρου κατέχει ὁ Ἅγιος Δημητριανός, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔχει ἀνεγερθεῖ περικαλλὴς Ἱερός Ναός στό ὁμώνυμο χωριό τῆς Πάφου. Στή φεινὴ πανήγυρη τοῦ Ἁγίου συμμετείχε καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνατίος, προσκεκλημένος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ. Γεωργίου καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Χωρεπισκόπου Ἀρσινόης κ. Νεκταρίου. Κατά τό διάστημα τῆς παραμονῆς σπὴν Κύπρῳ ὁ Ποιμενάρχης μας καί ἡ συνοδεία του εἶχαν τὴν εὐκαιρία νά συναντηθοῦν μέ τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου κ. Χρυσόστομο, νά ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἱερά Μονή Ἀγ. Νεοφύτου καί νά γευθοῦν τὴν φιλοξενία τοῦ καθηγουμένου, Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χύτρων κ. Λεοντίου, καθὼς καί νά ἐπισκεφθοῦν Ναούς καί Προσκυνήματα τῆς Μητροπόλεως Πάφου καί τῆς Ἐπισκοπῆς Ἀρσινόης. Τό Σάββατο 5 Νοεμβρίου στόν Πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητριανοῦ σπὴν ὁμώνυμη κοινόπολη τελέσθηκε Πανηγυρικός Πολυαρχιερατικός Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιώτατου Ποιμενάρχου μας κ. Ἰγνατίου, συγχοροστατοῦντων τῶν Μητροπολιτῶν Πάφου κ. Γεωργίου, Ναυκρατίδος κ. Κυρίλλου καί τοῦ Χωρεπισκόπου Ἀρσινόης κ. Νεκταρίου. Τὴν Κυριακή 6 Νοεμβρίου ἐξτελέσθηκε Πολυαρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μητροπολίτου μας κ. Ἰγνατίου καί συλλειτουργούντων τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων Ναυκρατίδος κ. Κυρίλλου, Χύτρων κ. Λεοντίου καί Ἀρσινόης κ. Νεκταρίου. Τό θεῖο λόγο κήρυξε ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκνός Κιαμέτης, Πρωτοσύγκελλος τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Τούς ἱερούς ὕμνους ἀπέδωσαν ὁ κ. Δημήτριος Κασικλῆς καί ὁ κ. Εὐάγγελος Παυλίδης, Πρωτοψάλτες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας. Στό τέλος ὁ Ποιμενάρχης μας, ἀφοῦ εὐχαρίστησε γιὰ τὴν πρόσκληση καί γιὰ τὴν ἀβραμαϊαία φιλοξενία, ἐξέφρασε τὴν διακαὴ εὐχή του ὁ Θεός νά φωτίζει τούς ἡγέτες τῆς Ἑλλάδος νά κρατήσουν ἐνωμένο τόν Ἑλληνικό λαό. Ἡ Ἑλλάδα, εἶπε, καί ἡ μαρτυρικὴ Κύπρος διέρχονται κρίσιμες ὥρες καί πολλές δυσκολίες. Ἰδιαίτερα τόνισε: «αὐτό πού κρατᾶ ἐνωμένο τόν Ἑλληνισμό εἶναι ἡ πίστη, ἡ Ἐκκλησία καί ἡ Ὁρθοδοξία. Ἡ Ἐκκλησία μας μπορεῖ νά κρατήσει τὴν πίστη, ἡ ὁποία γιὰ μᾶς δέν εἶναι ἰδέα, οὔτε σχέδια ἢ πλάνα, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ ἀναστημένος Χριστός. Αὐτός εἶναι ἡ ἐλπίδα μας». Σέ ἄλλο σημεῖο τοῦ κηρύγματός του ὁ Μητροπολίτης μας ἐξέφρασε τὴν βεβαιότητα ὅτι θά βρεθοῦν οἱ πρέπουσες λύσεις στὰ προβλήματα, πού ἀπασχολοῦν τὴν Ἑλλάδα. Ἐπίσης, ἐπεσήμανε ὅτι «οἱ Ἕλληνες ἐνωμένοι ἔγιναν ὑπόδειγμα σέ ὅλο τόν κόσμο, ἐνῶ ὅταν διχάζονταν ἔχαναν τό δίκαιό τους». Ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος, ἀναφερόμενος πάντα σπὴν κατάσταση σπὴν Ἑλλάδα, ὑπογράμμισε ὅτι «ἐνωμένοι μπορούμε νά διορθώσουμε τὰ λάθη μας, ἐνῶ δικασμένοι θά γίνουμε γιὰ ἄλλη μιά φορά θύματα γι' αὐτοὺς πού καιροφυλακτοῦν κάθε φορά νά ἐκμεταλλευτοῦν τόν δικασμό μας». Τέλος, παρακάλεσε ὅλους ὅσοι συμμετείχαν σπὴν Θεία Λειτουργία, νά ἔχουν πάντα στίς προσευχές τους τὴν Ἑλλάδα, καί καταλήγοντας εὐχήθηκε «σύντομα νά ἔλθει ἡ ἀνάσταση γιὰ τὴν Ἑλλάδα καί τὴ μαρτυρικὴ Κύπρῳ».

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΔΥΟ ΝΕΩΝ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Μέσα σπὴν περίοδο τῆς οικονομικῆς κρίσης, οἱ πιστοὶ μας ἐξακολουθοῦν νά ἐμπιστεύονται τὴν Τοπικὴ μας Ἐκκλησία καί νά συνεισφέρουν ἀπὸ τό ὑστέρημά τους, γιὰ τὴν ἀνέγερση καί τὸν ἐξωραϊσμό καινούργιων Ἱερῶν Ναῶν. Σπὴν περιοχὴ τοῦ Ἀλμυροῦ τό φιλότιμο τῶν κατοίκων ἀνήγειρε τόν Ἱερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου στό χωριό Δρυμόνα, τὰ ἐγκαίνια τοῦ ὁποίου τελέσθηκαν ἀπὸ τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κ. Ἰγνατίο, τό Σάββατο 26 Νοεμβρίου 2011. Σπὴν ἴδια γεωγραφικὴ περιοχὴ, καί συγκεκριμένα στόν συνοικισμό «Κονταρόλακα», ἔχει ἀνεγερθεῖ τό περικαλλές Ἱερό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τό ὁποῖο τό Σάββατο 17 Δεκεμβρίου ἐγκαίνιασε ὁ Σεπτὸς Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνατίος. Καί στίς δύο λατρευτικὲς εὐκαιρίες συμμετείχαν πλήθη πιστῶν πού βίωσαν τὴν μοναδικὴ εὐκαιρία τοῦ ἐγκαίνιασμοῦ ἑνὸς θυσιαστηρίου καί τῆς παράδοσέως του σπὴν λατρευτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας.

ΛΑΜΠΡΟΣ Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΣΤΗΝ Ι.Μ. ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΠΗΛΙΟΥ

Μέ ἐκκλησιαστικὴ λαμπρότητα καί ἱεροπρέπεια ἐόρτασε καί φέτος ἡ Ἱ. Μονὴ Ταξιαρχῶν Πηλίου τὴ Σύναξη τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν. Στόν πανηγυρικό Ἑσπερινό, στόν ὁποῖο συνέρρευσε πλήθος κόσμου καί παρευρέθησαν οἱ πολιτικές, δικαστικές καί στρατιωτικὲς ἀρχές τοῦ τόπου μας, χοροστάτησε ὁ νεοεκλεγείς Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Διονύσιος, ἀποδεχόμενος πρόσκληση τοῦ Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου μας, λίγες μόλις ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἐνθρόνισή του στό θρόνο τῆς Ἐπαρχίας Ζακύνθου, συγχοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου. Λίγο πρὶν ἀπὸ τό πέρασ τοῦ πανηγυρικοῦ Ἑσπερινοῦ ἡ Καθηγουμένη τῆς Μονῆς Μοναχὴ Νικοδήμη ὑποδέχθηκε ἐπίσημως καί προσεφώνησε τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ζακύνθου, ἐκφράζοντας παράλληλα εὐχές γιὰ τὴν ἐνδυνάμωσή του στὰ νέα ὑψηλὰ Ποιμαντορικά καθήκοντά του. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀντιφώνησε, εὐχαριστώντας γιὰ τὴν ἐγκάρδια ὑποδοχή, ὅπως καί γιὰ τὴν τιμὴ πού τοῦ ἔγινε ἀπὸ τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας νά τὸν προσκαλέσει σπὴν πανήγυρη τῆς Μονῆς. Ἐξέφρασε δέ τὰ θερμὰ αἰσθήματά του πρὸς αὐτόν, τόν ὁποῖο γνώριζε καί ἐκτιμοῦσε ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς κοινῆς φοιτήσεώς τους σπὴν Ριζάρειο Σχολή. Τόν Μητροπολίτη Ζακύνθου εὐχαρίστησε θερμῶς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ἰγνατίος, εὐχόμενος τὰ βέλτιστα γιὰ μία εὐδόκιμη Ποιμαντορικὴ πορεία καί ἀναφωνώντας σπὴν ἐκκλησία τό «Ἄξιος!» Ἀνήμερα τῆς εορτῆς, ὁ Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Διονύσιος τέλεσε τὴν πανηγυρική Θεία Λειτουργία πλαισιούμενος ἀπὸ Ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεώς μας καί ὁμίλησε μέ θέμα τούς Φύλακες Ἁγγέλους καί τὴν παρουσία Τους σπὴν ζωὴ μας καί παρακίνησε ὅλους σέ νήψη, προσοχὴ καί πνευματικὸ ἀγώνα, μέ σύνθημα τό «Στῶμεν καλῶς» τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαῖλ.

ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΑΞΗ ΓΙΑ ΤΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΕΡΓΟ

Πραγματοποιήθηκε τήν Τρίτη 16 Νοεμβρίου στο Πνευματικό Κέντρο της Ήρας Μητροπόλεως Δημητριάδος έκτακτη κληρικολαϊκή Σύναξη για τόν συντονισμό του φιλανθρωπικού έργου της Τοπικής Έκκλησίας, έξ' αφορμής της ολοένα κλιμακούμενης οικονομικής κρίσης. Της Συνάξεως προήδρευσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ίγνάτιος και συμμετείχαν οι Έφημέριοι - Πρόεδροι των Φιλοπτώχων Ταμείων και των Ένοριακών Σπιτιών Γαλήνης και τὰ Μέλη των Δ/κών Συμβουλίων, οι Κυρίες που διακονούν στα Σπίτια Γαλήνης

και στα συνεργεία του Έράνου της Αγάπης. Πρώτος όμιλητής ήταν ο Πρωτ. Θεόδωρος Μπατάκας, Πρόεδρος του Φιλοπτώχου Ταμείου του Μητροπολιτικού Έραου Ναού Αγίου Νικολάου Βόλου και του Συλλόγου Συμπαράστασης Κρατουμένων «Ο Έσταυρωμένος», ο οποίος ανέπτυξε τό θέμα «Η διακονία του «Έσταυρωμένου» και ή συνεργασία με τὰ ένοριακά Φιλόπτωχα Ταμεία». Ο π. Θεόδωρος, μεταξύ άλλων, σημείωσε ότι «Οί κοινωνικές υπηρεσίες του Κράτους, έδω και αρκετά χρόνια, δέν έχουν ή δυνατότητα νά ανταποκριθούν επαρκώς στις έντονες παρακλήσεις για συμπαράσταση

των έμπερίστατων πολιτών. Ίδιαιτέρως τὰ τελευταία χρόνια, ή αδυναμία της Πολιτείας και στον τομέα της πρόνοιας έχει φθάσει σέ άνησυχητικό σημείο. Συνήθως, οί κατά τόπους κρατικές κοινωνικές υπηρεσίες ζητούν τήν άμεση βοήθεια και συμπαράσταση της Έκκλησίας, ή οποία, σέ πολλές περιπτώσεις, έχει αντικαταστήσει πλήρως τήν Πρόνοια του Κράτους...». Στή συνέχεια ο π. Θεόδωρος παρουσίασε τούς τρόπους και τό εύρος δράσης του Συλλόγου Συμπαράστασης Κρατουμένων «Ο Έσταυρωμένος», αναλυτικά στατιστικά στοιχεία του έργου του κατά τό έτος 2011, ένω πρότεινε τρόπους καλύτερης και πίο άποδοτικής συνεργασίας του Συλλόγου και των ένοριακών Φιλοπτώχων Ταμείων. Ακολούθησε όμιλία της Πρεσβυτέρας κ. Αντωνίας Βαλαμούτη - Παπαγεωργίου, Ύπευθυνης του Γραφείου Συμπαράστασης Οίκογενείας, ή οποία ανέπτυξε τό θέμα «Προτάσεις για τήν άριότερη λειτουργία του Κέντρου Συμπαράστασης Οίκογενείας και των Ένοριακών Φιλοπτώχων Ταμείων». Περιέγραψε τούς τρόπους δράσης του Γραφείου, κατέθεσε προτάσεις για τήν καλύτερη συνεργασία των ένοριών μαζί του, ανέλυσε τίς διαρκώς αυξανόμενες ανάγκες των συμπολιτών μας, ένω πολύ σημαντική ήταν ή αναφορά της στην στάση της Έκκλησίας απέναντι στους άλλοδοξους και άλλοεθνεϊς αδελφούς. Επί του θέματος αυτού επεσήμανε: «Αναμφίβολα, όποιος ασχολείται με τίς ανάγκες των άλλων δέν πρέπει νά υπολογίζει τήν προέλευση του άλλου. Κάθε αδελφός πρέπει νά βοηθείται, ανεξάρτητα από τήν πίστη, τήν έθνικότητα και τί φυλή, μόνο και μόνο επειδή βρίσκεται σέ ανάγκη και είναι εικόνα του Θεού. Η φιλανθρωπία που προσφέρουμε πρέπει νά έχει τίς ρίζες της στην αγάπη του Θεού και νά είναι μία αντανάκλαση αυτής της αγάπης. Μόνο αν γίνεται με αυτό τό πνεύμα δέν θά έχουμε απαιτήσεις από τόν έμπερίστατο. Θά συνεχίσουμε νά προσφέρουμε τή βοήθειά μας ακόμα κι αν αυτός δέν αναγνωρίζει τό καλό που του προσφέρουμε ή ακόμα κι αν μας προσβάλλει. Θά τόν αγαπάμε πάντοτε όπως ό Θεός που δέν αποκλείει κανένα από τήν αγάπη Του...». Ακολούθησε ή απόδοση της Άνωτατης Τιμητικής Διάκρισης της Ήρας Μητροπόλεως Δημητριάδος, του Χρυσού Σταυρού μετά Διπλώματος, από τόν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Ίγνάτιο στην Κοινωνική Λειτουργό κ. Ειρήνη Παπακωνσταντίνου - Δουλγέρη, ή οποία, επί 27 συναπτά έτη, είχε τήν ευθύνη του Γραφείου Συμπαράστασης Οίκογενείας της Τοπικής Έκκλησίας και του συντονισμού του Φιλανθρωπικού έργου. Στήν προσφώνησή της ή κ. Παπακωνσταντίνου ευχαρίστησε τὰ πρόσωπα εκείνα που τήν έμπιστευθηκαν και τήν βοήθησαν στα έτη της διακονίας της και στήριξαν παντοιοτρόπως τό έργο της και κατέληξε με τὰ έξής: «Θά ήταν παράλειψή μου νά μίν ευχαριστώ τους συνανθρώπους μας που άπευθύνονταν στό Κ.Σ.Ο. με κάποιο αίτημα, όλα τὰ χρόνια της εργασίας μου, δίνοντας έμπιστοσύνη στην εργασία μου και νά τους ζητήσω συγγνώμη, εάν όρισμένες φορές δέν ανταποκριθήκα, ήθελημένα ή άθέλητα, λόγω φόρτου εργασίας ή έλλειψης μέσων και δυνατοτήτων στην εκπλήρωση των αιτημάτων τους...».

Η Σύναξη ολοκληρώθηκε με όμιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ίγνατίου, ο οποίος κατέθεσε προς τήν τιμωμένη τήν ευγνωμοσύνη της Τοπικής Έκκλησίας για τήν πολυχρόνια και καλλίκαρη διακονία της στον κοινωνικό και φιλανθρωπικό τομέα. «Στό πρόσωπό της», σημείωσε, «είδα συνέπεια, έπιστημονική γνώση και έμπειρία, άνιδιοτέλεια, τιμότητα. Προσέφερε με μεθοδικότητα, ύπευθυνότητα και ακρίβεια, ούτως ώστε νά μίν άδικηθεί κανείς. Και τὰ κατάφερε...». Στην συνέχεια ο κ. Ίγνάτιος τόνισε ότι «βρισκόμαστε σέ καιρό πολέμου, στον οποίο ή Έκκλησία άντλεί ή δύναμή της από τόν λαό της, από τὰ στελέχη της έθελοντικής διακονίας της». Κάλεσε τὰ στελέχη νά κοιτούν εκείνους που πραγματικά έχουν ανάγκη και όχι όσους εκμεταλλεύονται τήν ευαισθησία της Έκκλησίας και άνήκουν σέ εγκώρια ή διεθνή κυκλώματα που τούς χρησιμοποιούν. Ο Σεβασμιώτατος μίλησε για τό έργο της Μητροπόλεως στον τομέα των συσσιτίων, των φυλακισμένων και άστεγων τό οποίο χαρακτήρισε «πρότυπο, που λειτουργεί, πλέον, ως υπόδειγμα για όλη τήν Ελλάδα». Στή συνέχεια κάλεσε τὰ ένοριακά στελέχη νά άπλωθούν στην ένορία, νά δώσουν έλπίδα στους άνέργους, νά ενισχύσουν τό πνεύμα του έθελοντισμού και νά αφιερωθούν στον έπικείμενο Έρανο Αγάπης, με ύπομονή και κατανόηση ακόμα και της άρνητικής στάσης όρισμένων ανθρώπων. Κατέληξε δέ, λέγοντας ότι «είναι ή ώρα της Έκκλησίας. Θά δώσουμε τὰ πάντα, όχι ασκώντας έξουσία, αλλά για νά διακονήσουμε τόν άνθρωπο. Αυτή είναι ή πίστη μας στον Σταυρωμένο και Άναστημένο Χριστό».

ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΤΟΠΙΚΗ ΜΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μετά τό τέλος της άρχαιοπρεπούς Θεϊας Λειτουργίας του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, που τελέστηκε τήν Κυριακή 23 Οκτωβρίου έ.ε. στον Έερό Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου Βόλου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ίγνάτιος τέλεσε ή χειροθεσία του νέου Αρχidiaκόνου της Ήρας Μητροπόλεως π. Καλλινίκου Γεωργακόπουλου, ο οποίος είναι γόνος ιερατικής οικογενείας και διακονεί στην Τοπική μας Έκκλησία από τό 2008. Είναι τελειόφοιτος της Άνωτατης Έκκλησιαστικής Σχολής Άθηνών και διακονεί στον Τομέα Ποιμαντικής Άναγνωστών και Έεροπαιδων και τίς Κατασκηνώσεις της Ήρας Μητροπόλεως μας.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Η Άκαδημία Θεολογικών Σπουδών της Ήρας Μητροπόλεως Δημητριάδος στο πλαίσιο του έορτασμού των 100 χρόνων από τό θάνατο του Άλέξανδρου Παπαδιαμάντη, διοργάνωσε εκδήλωση - αφιέρωμα, ή Δευτέρα 24 Οκτωβρίου, στο κινηματοθέατρο "Άχιλλειο". Στην εκδήλωση μίλησαν οί: Άγγελος Μαντάς, Συγγραφέας-Σχολικός Σύμβουλος Φιλολόγων, με θέμα "Άλέξανδρος Παπαδιαμάντης: ή ζωή και τό έργο του" και Ν. Δ. Τρανταφυλλόπουλος, Φιλολόγος-Ύπευθυνος της κριτικής έκδοσης των έργων του Παπαδιαμάντη, με θέμα "Στά μεταφραστικά λιβάδια του Παπαδιαμάντη". Τή συζήτηση συντόνισε ο Σταύρος Ζουμπουλάκης, Διευθυντής του Περιοδικού "Νέα Έστία".

2ο ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΣΤΗ Ι.Μ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Τό 2ο Σεμινάριο Τελετουργικής τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος πραγματοποιήθηκε τό δίήμερο 20 καί 21 Ὀκτωβρίου στήν Ἱερά Μονή Παναγίας Ἄνω Ξενιάς, στό ὁποῖο συμμετεῖχαν τριάντα ἐκ τῶν νεωτέρων κληρικῶν τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, μέ στόχο τήν ἐπιμόρφωσή τους σέ θέματα λειτουργικῆς καί τελετουργικῆς, τήν διαμόρφωση αὐθεντικοῦ λειτουργικοῦ ἤθους, τήν ἀναθέμανση τοῦ ζήλου γιά τά θέματα τῆς Θείας Λατρείας καί τήν ἐπίτευξη τῆς ἀπαραίτητης λειτουργικῆς ὁμοιογένειας. Στή διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τοῦ Σεμιναρίου ἀναπτύχθηκαν οἱ ἐξῆς εἰσηγήσεις: Α. «Προβαπτισματικές ἀκολουθίες - Μυστήριον Βαπτίσματος καί Χρίσματος», ἀπό τόν Ἀρχιμ. Χρυσόστομο Παπαδόπουλο, Προϊστάμενο τοῦ Ἱ. Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Βόλου. Β. «Τό Μυστήριον τοῦ Εὐχελαίου», ἀπό τόν Πρωτ. Κων/νο Φλάκν, Προϊστάμενο τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίας Παρασκευῆς Βόλου. Γ. «Ἀκολουθία Μεταλήψεως ἀσθενῶν εἰς οἰκίαν. Ἀκολουθία Ἁγιασμοῦ εἰς οἴκους. Λοιπές εἰδικές Ἀκολουθίες Ἁγιασμοῦ», ἀπό τόν Πρωτ. Δημήτριο Κατούνη, ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ν. Ἀναλήψεως τοῦ Χριστοῦ Βόλου καί Δ/ντοῦ τῆς Σχολῆς Ἁγιογραφίας «Διά χειρός». Δ. «Ἀπαγγελία Ἱερῶν Κειμένων», ἀπό τόν Πρωτ. Χαρίλαο Παπαγεωργίου, Προϊστάμενο τοῦ Μη-

τροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Βόλου καί Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ε. «Ἐξόδιος Ἀκολουθία. Ἀκολουθία Τρισαγίου καί Μνημοσύνου. Ἀρχιερατική χοροστασία Ἐξοδίου Ἀκολουθίας. Ἱερατικό

συλλεῖτουργο Ἐξοδίου ἀκολουθίας», ἀπό τόν Ἀρχιμ. Δαμασκνὸ Κιαμέτη, Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Στ. «Ἐξόδιος ἀκολουθία ἀβαπτίστων - Νηπίων - Ἐτεροδόξων. Ἐξόδιος ἀκολουθία Ἱερέων», ἀπό τόν Πρωτ. Νικόλαο Νασιώκα, Προϊστάμενο τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγίων Ἀναργύρων Βόλου, καί Ζ. «Τό Μυστήριον τοῦ Γάμου», ἀπό τόν Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιο Οἰκονόμου, Ἱεροκήρυκα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Μετά ἀπό κάθε εἰσηγήσιν ἐπακολουθοῦσε ἐποικοδομητικὸς διάλογος πάνω σέ πρακτικὰ θέματα τελετουργικῆς φύσεως. Οἱ κληρικοὶ ἀνεκώρθησαν ἐφοδιασμένοι μέ ἐμπειρίες καί γνώσεις καθὼς μέ τή χάρι καί τήν εὐλογία τῆς Ἐφόρου καί Προστατίδος τῆς Μονῆς Παναγίας Ξενιάς.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἔτος 31ο • Ἀρ. Φύλλου 369 • Ἰανουάριος 2012

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνατίος

Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκνὸς Κιαμέτης

Φιλολογική ἐπιμέλεια: Χρῖστος Δ. Ξενάκης

Υπεύθυνος

κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου

Μηχανογράφηση: Βασιλικὴ Ἀντωνάκη

Ἐκτύπωση &

Βιβλιοδεσία: Ἀλ. Ξουράφας

Ἱδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος

Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903

Internet: www.imd.gr

E-mail: idiaitero@imd.gr

ΤΙΜΗΘΗΚΕ Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΙΛΚΙΣΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΞΕΙΝΟΥΠΟΛΗ

Τὴν Κυριακὴ 27 Νοεμβρίου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνατίος ἱερούργησε στὸν Ἱερό Ναό Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Εὐξεινουπόλεως καί τέλεσε μνημόσυνο γιά τήν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου Μητροπολίτου Πολυανῆς καί Κιλκισίου, κυροῦ Ἀποστόλου (Παπακωνσταντίνου), ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπό τήν ἐπαρχία Ἄλμυροῦ. Στή Θεία Λειτουργία, πέραν τῶν ἱερέων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, συμμετεῖχε καί ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Γρηγόριος Παπαθωμᾶς, καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος καί κήρυξε τόν θεῖο λόγο. Στό κήρυγμά του ὁ π. Γρηγόριος τόνισε τή σπουδαιότητα τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας στή ζωὴ τῶν πιστῶν, ἐνῶ ἀναφέρθηκε καί στὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Ἀπόστολο, ὑπογραμμίζοντας σημαντικὲς στιγμὲς ἀπὸ τὴν ζωὴ καί τό ἔργο του. Μετά τό πέρας τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, πραγματοποιήθηκε ἐκδήλωση-ἀφιέρωμα στή μνήμη τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου. Τὴν ἐκδήλωση χαιρέτησε ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος Ἄλμυροῦ, π. Γεώργιος

Μπέκας, ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὴ φυσιογνωμία καί τό ἔργο τοῦ τιμωμένου. Κεντρικοί ὁμιλητῆς τῆς Ἐκδήλωσής ἦταν ἡ κ. Δήμητρα Κούκουρα, καθηγήτρια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

καί ὁ κ. Ἰωάννης Γκόλτσης, θεολόγος, πνευματικὰ παιδιὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἀποστόλου. Ὁ κ. Γκόλτσης, ἀναφερόμενος στό βιογραφικὸ τοῦ τιμωμένου, ἔκανε λόγο γιά τήν καταγωγή του ἀπὸ τό χωριὸ Κοκκωτοῖ τῆς ἐπαρχίας Ἄλμυροῦ, ἀλλὰ καί ἀπὸ τὰ Κύθηρα. Περιέγραψε τὴν ἱερατικὴ του διακονία στήν Κοζάνη, στή Ζάκυνθο ὡς Ἐπίσκοπος, ἀλλὰ καί στό Κιλκίς. Ἐπίσης, ὁμίλησε καί γιά τὰ σκληρὰ χρόνια τῆς «ἐξορίας» του ὡς ἐκπτώτος Ἱεράρχης, τὰ ὁποῖα ὑπέμεινε μέ ἀνεξικακία, πραῖτητα καί προσευχή. Ἀναφέρθηκε στή θαυμαστὴ δράση του στίς κατασκηνώσεις τοῦ Ἰδρύματος «Στέγη Παιδιοῦ Κοζάνης Ὁ Ἅγιος Στυλιανός» στὸν Πτελεό καί στό πολυποικίλο ἔργο του στή νεολαία. Τέλος, ἀνακάλεσε στή μνήμη τῶν παρευρισκομένων περιστατικὰ ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Ἱεράρχου στήν ἐπαρχία τοῦ Ἄλμυροῦ. Ἡ κ. Κούκουρα, στήν ἀπὸ καρδίας ὁμιλία τῆς μέ θέμα «Μνήμη Πατρός καί Διδασκάλου»,

σκιαγράφησε πτυχές τῆς ἱερατικῆς του πορείας. Ὑπογράμμισε τὴν ἀπλότητα τοῦ χαρακτῆρα του, λέγοντας χαρακτηριστικὰ πὼς ἀκόμη καί τό παρουσιαστικὸ τοῦ μακαριστοῦ Ἀποστόλου δὲν θύμιζε σέ καμία περίπτωση πρόσωπο Πέρσου μονάρχου, ἀλλὰ ταπεινὸ ἔργατ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ ἴδια, ὡς πνευματικὸ τέκνο καί συνεργάτης του, ἔζησε ἀπὸ κοντὰ τίς ἀνσυχίες του γιά τὴ νεολαία, ἀλλὰ καί τούς ὀραματισμούς του γιά τὴ στήριξή τῆς, μέ κορυφαία πράξη τὴ σύσταση τοῦ διορθόδοξου Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου Κιλκίς «Οἱ Ἅγιοι Κύριλλος καί Μεθόδιος», στό ὁποῖο φοίτησαν ἑκατοντάδες παιδιά ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, μέ ἀποτέλεσμα νὰ διαδοθῶν ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καί ἡ ἑλληνορθόδοξη παράδοση στὰ τέσσερα σημεῖα τῆς γῆς. Τὴν ἐκδήλωση διάνθησαν ἡ νεοσύστατη Χορωδία τῶν γυναικῶν πού στελεχώνουν τό Σπίτι Γαλίνης καί τὴ Σχολὴ Γονέων τῆς Ἐνορίας, ὅπως καί ἡ Μικτὴ Χορωδία τοῦ Δήμου Ἄλμυροῦ, ὑπὸ τὴ διεύθυνση τῆς καταξιωμένης μαέστρου κ. Μαρίας Σαμαρτζῆ. Στό τέλος τῆς ἐκδήλωσής, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνατίος λαμβάνοντας τό λόγο ἐξῆρε καί αὐτὸς τὴν πνευματικὴ φυσιογνωμία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἀποστόλου, τονίζοντας τὴ συμβολὴ του στό συνολικὸ ἔργο τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, μοιραζόμενος συνάμα προσωπικὲς του ἐμπειρίες ἀπὸ τὴν πολυετή τους γνωριμία. Ἐν κατακλείδι, εὐχαρίστησε τούς προσκεκλημένους ὁμιλητῆς, τὸν Προϊστάμενο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, καθὼς καί τὸν κ. Γεώργιο Γιαννιό, θεολόγο, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν εὐθύνη τῆς διοργάνωσης τοῦ τιμητικοῦ ἀφιερώματος.

Η ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΑ ΤΙΜΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟ

Τὴν Ἱερά Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου ἐόρτασε ἡ Τοπικὴ μας Ἐκκλησία μέ ἐπίκεντρο τοὺς δύο ὁμώνυμους μεγαλοπρεπεῖς Ἱεροὺς Ναοὺς στό Βόλο καί στόν Ἄλμυρό.

Τὴν Τρίτη 25 Ὀκτωβρίου, παραμονή τῆς ἐορτῆς, στόν Ἱερό Ναό Ἁγ. Δημητρίου Ἄλμυρου τελέσθηκε ἡ Ἀκολουθία τοῦ Πανηγυρικοῦ Ἑσπεριοῦ, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Ἱγνατίου. Σπὴν πόλη τοῦ Βόλου, στόν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό, τελέσθηκε Πανηγυρικός Ἑσπερινός μετ' ἀρτοκλασίας καί Θείου κηρύγματος. Ξεχωριστή εὐλογία γιά τοὺς πιστοὺς ἦταν ἡ προσκύνηση τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ὁσίου Δαβίδ τοῦ Γέροντος, πού φιλοξενήθηκε στόν Ἱερό Ναό ἀπὸ τὴν Κυριακή 23 Ὀκτωβρίου προερχόμενη ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη Ἱερά Μονὴ τῆς Εὐβοίας. Ἀνήμερα τῆς Ἑορτῆς, Τετάρτη 26 Ὀκτωβρίου, στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Δημητρίου Βόλου τελέσθηκε ὁ Ὁρθρος καί ἡ Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου μας κ. Ἱγνατίου, ὁ ὁποῖος πρό τοῦ «Δι' εὐχῶν» προχεῖρισε σέ Ἀρχιμανδρίτη τὸν Ἐφημέριο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ π. Ἀνάγγυρο Παυλῆ, Ἱατρό - Ἐντατικολόγο, πού προσφέρει τίς ὑπηρεσίες του στό Νοσοκομεῖο «Τζάνειο» τοῦ Πειραιᾶ. Μετά τὴ Θεία Λειτουργία ἔλαβε χώρα ἡ Τελετὴ Ὀνοματοδοσίας τοῦ «Δελνηγεωργείου» Πνευματικοῦ Κέντρου τῆς Ἑνορίας, τὸ ὁποῖο χρηματοδοτεῖ τὸ «Κοινωφελές Ἴδρυμα» τῆς πόλεώς μας «Ἀδελφῶν Δελνηγεώργη».

ΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Ἄκρως ἐπιτυχημένη ἦταν ἡ Ἡμερίδα πού διοργανώσε ἡ Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Πολιτιστικῆς Ταυτότητας, ἀφιερωμένη στόν Μεγαλέξανδρο τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας Παπαδιαμάντη, πού πραγματοποιήθηκε τὸ Σάββατο 10 Δεκεμβρίου σπὴν αἴθουσα τῆς Παλαιᾶς Βουλῆς σπὴν Ἀθήνα, ἐξ ἀφορμῆς τῆς συμπλήρωσης 100 ἐτῶν ἀπὸ τὸν θάνατό του. Κεντρικὸ θέμα τῆς Ἡμερίδας ἦταν «Ἡ διαχρονικότητα τοῦ Παπαδιαμάντη». Σπὴν Ἡμερίδα ἔλαβαν μέρος διαπρεπεῖς εἰδικοί, ἐπιστήμονες καί ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος, οἱ ὁποῖοι ἀνέλυσαν πτυχές ἀπὸ τὴν ζωὴ καί τὸ ἀπαράμιλλο λογοτεχνικὸ ἔργο τοῦ Σκιαθίτη διηγηματογράφου, ἐνῶ ἀναγνώσθηκε Χαιρετισμὸς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν & πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου Β'. Τὴν ἐκδήλωση, ἐπίσης, χαιρέτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἱγνατίος, Πρόεδρος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητας. Βαθύτατα θρησκευόμενος, μονήρης καί ταπεινός, ἀνάλωσε τὴ ζωὴ του στοὺς δύο συγκλίνοντες πόλους τῆς συγγραφῆς τοῦ ἔργου του, τὴν ψαλτικὴ του συμμετοχὴ σπὴν λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καί τὴν γλαφυρὴ ἀπεικόνιση τῶν φανερῶν καί τῶν ἀρρήτων. Γιά τὸν Παπαδιαμάντη ὁ ἄνθρωπος εἶναι παιδί τῆς θάλασσας καί τῆς γῆς, διφυῆς δημιουργημα τοῦ Θεοῦ καί ταυτιζόμενος μέ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, προσπαθεῖ νά κατανοήσῃ τὸ μυστήριό τῆς ζωῆς πού εἶναι καὶ δικό του. Γι' αὐτὸ ἡ θάλασσα καί ἡ φύση στά κέρατα τοῦ μεσολαβητῆ καθαγιαζόνται, δαλεάζουν καί προκαλοῦν τὴν ἀναγνώριση καί τὴν ἀποδοχὴ τῆς συμβολῆς τους στό πολυσημάντο τῆς ὑπαρξῆς. Τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τοῦ Παπαδιαμάντη ἀποτελεῖ τὸ φόντο κάθε διηγήματός του, τὸ ἀεράκι πού ἀναπνέουν ἀσυναίσθητα ἢ συνειδητὰ τὰ δρώντα ἀντικείμενα τῆς σύλληψης καί ἐκτέλεσῆς του. Σέ αὐτὸ, σπὴν ἀπόλυτη λιτότητά του, στό ἀδιαπραγμάτευτο τῆς συμμετοχῆς του στά δρώμενα αὐτοῦ τοῦ κόσμου καί τοῦ ἄλλου, σπὴ μακάρια ἀποδοχὴ αὐτῆς τῆς ἀλήθειας πού ὁ Παπαδιαμάντης πρεσβεύει, καταφεύγει ἢ ἀδύλωτη ἀλλὰ πάντοτε παρούσα ἀνθρώπινη ἀνάγκη γιά τὸ ἀπόλυτο, γιά τὸ ὑπερβατικό. Καί πάλι καταλύτης καί μεσολαβητῆς εἶναι ὁ ἀληθινὸς του λόγος.

Βιβλιοπαρουσίαση

ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ

Κείμενα γιά τὴν ἀγάπη καί τὴν πίστη σήμερα

Γιώργου Μπάρλα

«Πνευματικὴ ζωὴ καί τήρηση τῶν ἐντολῶν», «ἡ πίστη ὡς καρπὸς τήρησης τῶν ἐντολῶν», «ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος», «ἡ κρίση ὡς διέξοδος», «ἡ μετάλλαξη τῆς οἰκογένειας», «κατανάλωση, πνευματικότητα καί Ἐκκλησία», «φύλακας τοῦ ἀδελφοῦ μου», εἶναι οἱ τίτλοι μερικῶν σύντομων κειμένων πού περιλαμβάνονται στόν καλαίσθητο τόμο τοῦ Γιώργου Μπάρλα, ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως «Ἀρχονταρῆκι».

Ἀμεσότητα, σαφήνεια, διεισδυτικότητα εἶναι τὰ βασικὰ γνωρίσματα τῶν κειμένων. Ὁ ἀρθρογράφος παίρνει ἐννοιες πού πρέπει νά πρωταγωνιστοῦν στοὺς προβληματισμούς τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου (κατανάλωση, πνευματικότητα, πίστη, κρίση, οἰκογένεια, Ἐκκλησία,

χριστιανικὴ νεανικὴ ταυτότητα, γάμος, χρῆμα, θάνατος, ἀδελφικότητα), τίς ἀναλύει καί τίς συνδέει ἔτσι, ὥστε ὁ ἄνθρωπος, τηρώντας τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ νά βρεθεῖ κοντὰ τόσο σ' Αὐτόν, ὅσο καί στόν ἀδελφό του.

Ἔτσι, τὸ βιβλίό τοῦ Γιώργου Μπάρλα δέν εἶναι μιὰ ἀκαδημαϊκὴ καί «ἀφ' ὑψηλοῦ» θεώρηση κρίσιμων θεμάτων. Εἶναι μιὰ προσέγγιση μέ κύριο στοιχεῖο τὸ σήμερα. Καί γιά τὸ λόγο αὐτὸ ἀξίζει νά «συζητήσῃ» κανεὶς μέ τὸ συγγραφέα διαβάζοντάς το.

Ἄλλωστε, τὸ ὕφος του εἶναι καί φιλικὸ καί ἐλκυστικὸ...

ΧΡΙΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τὸ βιβλίό κυκλοφορεῖ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ», σέ ὅλα τὰ χριστιανικὰ βιβλιοπωλεῖα καί στό βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ».

Ἡ περιτομή τοῦ Χριστοῦ καί ἡ... δική μας!

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΠΗΛΙΟΥ

Η ἀνατολή τοῦ νέου χρόνου μᾶς προβάλλει πρὸς ἐορτασμό τῆ Δεσποτικῆς ἐορτῆς τῆς Περιτομῆς τοῦ Κυρίου μας. Αὐτό δέν εἶναι τυχαῖο, ἀλλά ἔχει ἄμεση σχέση μέ τὴν πνευματικὴ μας ζωὴ, δεδομένου ὅτι ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ἐπίγειας πορείας τοῦ Θεανθρώπου ἔχουν ἕνα πνευματικὸ νόημα, ἀποσκοπώντας στό δικό μας καταρτισμό.

Ἔτσι, κατὰ τὸν ἅγιο Κύριλλο, ἡ περιτομή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης προεικονίζει τὴν πνευματικὴν περιτομήν, πού ἐνεργεῖται διὰ τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καταργεῖ τὸν θάνατο καί κάνει τὸν ἄνθρωπο μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος ἀνέχθηκε τὴν περιτομή τῆς πανάγιας σάρκας Του, γιὰ νὰ διδάξει σέ μᾶς τὴν ἀναγκαιότητα αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς πνευματικῆς περιτομῆς, τὴν ὁποία ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός προσδιορίζει ὡς «τῆς σωματικῆς ἡδονῆς, καί περιπτῶν καί οὐκ ἀναγκαιῶν ἀπόθεσιν» δηλαδή, ὡς ἐθελούσια ἐγκατάλειψη τῶν σωματικῶν ἡδονῶν καί ὅλων τῶν περιπτῶν καί μὴ ἀναγκαιῶν πραγμάτων, ἐπιθυμιῶν καί ὀρέξεων.

Ἡ ζωὴ τῶν Ἁγίων μας ὑπῆρξε πάντοτε μιά ἐμπρακτὴ ἐφαρμογὴ τῆς πνευματικῆς περιτομῆς μέ τὴν παραπάνω ἔννοια, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ὅχι μόνο μοναχοί, ἀλλά καί ἔγγαμοι ἅγιοι, πού ἔζησαν μέσα στίς ὑποθέσεις, τίς ἐνασχολήσεις καί τὴν τύρβη τῆς καθημερινότητας, ἀγωνίστηκαν καί μέ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου κατάφεραν νὰ σταυρώσουν τὸν ἑαυτό τους γιὰ τὸν κόσμο, καθαρίζοντας τὴν καρδιά τους καί νεκρώνοντας τὰ πάθη τους. Μέ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔδωσαν σέ ὅλους μας τὸ παράδειγμα τῆς ἀχειροποίητης «περιτομῆς» «ἐν τῇ ἀπεκδύσει... τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκός».

Μιά τέτοια εὐλογημένη ψυχὴ ὑπῆρξε ἡ ὁσία Ἰουλιανή, μιά ἄγνωστη στους περισσότερους μας ρωσίδα ἁγία, πού ἀσκήθηκε στό Λαζαρέφσκογιε, στὰ περίχωρα τῆς ρωσικῆς πόλης Μουρόμ, τὸν 17ο αἰώνα. Ἀπὸ παιδί διακρινόταν γιὰ τὴν πραότητα, τὴν ὑπακοή τῆς καί κυρίως γιὰ τὴν μεγάλη τῆς ἀγάπη γιὰ τὴν προσευχὴ. Ἀπέφευγε τὰ παιχνίδια καί ἀγαποῦσε νὰ νηστεύει καί νὰ ἀποτραβιέται σέ ἥσυχες γωνιές, ὅπου βυθιζόταν στὴν προσευχὴ κάνοντας δεκάδες μετάνοιες. Ὅταν ἤλθε σέ ἡλικία γάμου νυμφεύθηκε, ἀλλά συνέχισε μέ τὴν συγκατάθεση τοῦ συζύγου τῆς τὴν πνευματικὴν ζωὴ καί τὴν ἀσκησὴ τῆς, παραμένοντας ταυτόχρονα ὑποδειγματικὴ σύζυγος, μητέρα καί οἰκοδέσποινα. Κοιμόταν ἐλάχιστα καί τὸ ξημέρωμα τὴν ἔβρισκε νὰ προσεύχεται. Ὅταν μάλιστα ὁ σύζυγός τῆς ἔφευγε σέ μακρινές ἀποστολές συνοδεύοντας τὸν τσάρο, ἡ Ἰουλιανὴ περνοῦσε ὀλόκληρες νύχτες μέ προσευχὴ καί ἐργόχειρο, τὰ ἔσοδα τοῦ ὁποίου χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ ἔλεει, νὰ τρέφει καί νὰ ντύνει ἑκατοντάδες φτωχῶν.

Ὅταν ἐνέσκηψε λιμός στὴν περιοχὴ κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰβάν τοῦ Τρομεροῦ, ἡ ἐλεημοσύνη τῆς ξεπέρασε κάθε ὄριο. Μοίραζε ὅ,τι εἶχε στους φτωχοὺς, ἀκόμη καί τὴν μερίδα τοῦ φαγητοῦ τῆς, κήδευε τούς νεκροὺς πού δέν εἶχαν συγγενεῖς καί προσευχόταν μερόνυχτα ὀλόκληρα γιὰ τὴν ψυχὴ τους. Στους ὑπνρέτες τῆς φερόταν σάν νὰ ἦταν παιδιά τῆς καί πάντα δικαιολογοῦσε τίς παραλείψεις τους.

Ὅταν δύο ἀπὸ τὰ παιδιά τῆς πέθαναν, ἡ Ἰουλιανὴ παρεκάλεσε μέ δάκρυα τὸ σύζυγό τῆς νὰ τῆς ἐπιτρέψει νὰ γίνεῖ μοναχὴ. Ἐκεῖνος δέν συγκατατέθηκε, γιατί εἶχαν καί ἄλλα παιδιά, ἀλλά τῆς ἐπέτρεψε νὰ ζεῖ σάν μοναχὴ μέσα στὸν οἶκο τῆς. Ἐκεῖνη τότε πολλαπλασίασε τίς νηστείες καί τίς προσευχές τῆς, ζώντας μέ σωφροσύνη καί ἐγκράτεια, χρησιμοποιώντας ἀντὶ γιὰ μαξιλάρι τίς λίγες ὄρες τῆς ἀνάπαυσής τῆς ἕνα κούτσουρο. Ξημεροβραδιαζόταν στὴν ἐκκλησία, ὅπου παρακολουθοῦσε μέ εὐλάβεια ὅλες τίς ἱερὲς ἀκολουθίες, καί ἔδινε ἄφθονη ἐλεημοσύνη. Ὅταν κοιμήθηκε ὁ σύζυγός τῆς, μοίρασε ὅλη τὴν περιουσίαν τῆς σέ ἀγαθοεργίες, ἐνῶ ἡ ἴδια γυρνοῦσε μέσα στό δριμύ ρωσικὸ χειμῶνα χωρὶς κάλτσες, μέ τὰ πόδια μέσα σέ ἄθλιες μπότες. Στους συγγενεῖς τῆς, πού ἀνησυχούσαν γιὰ τὴν ὑγείαν τῆς, συνήθιζε μέ χαμόγελο νὰ ἀπαντᾷ πὸς δέν εἶχε κανένα νόημα νὰ παχαίνει καί νὰ περιποιεῖται τὸ σῶμα τῆς, πού μιά μέρα θὰ γίνεῖ τροφὴ τῶν σκουληκιῶν, εἰς βᾶρος τῆς ψυχῆς τῆς.

Σέ ἕναν ἀπὸ τούς φοβερότερους λιμούς πού ξέσπασαν στὴ Ρωσία ἀπὸ τὸ 1601 ἕως τὸ 1603, κατὰ τὸν ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι ἔφθασαν νὰ τρῶνε ἀνθρώπινες σάρκες, ἡ ὁσία ἄδειασε τίς ἀποθήκες τῆς, πούλησε ὅλα τὰ ζωτὰνά τῆς, μοίρασε τὰ ὑπάρχοντά τῆς καί ἐλευθέρωσε τούς δούλους τῆς,

πού τὴν ἀγαποῦσαν τόσο ὥστε δέν θέλησαν νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν. Ἡ εὐσπλαχνία τῆς θαυματούργησε γιὰ νὰ τοὺς σώσει ἀπὸ τὸν λιμό καί μέ τὴν προσευχὴ τῆς γλύκανε πολλές φορές πικρὰ χορταρικά κάνοντας ἀπὸ αὐτὰ ψωμί. Ὅλα τὰ τρομερὰ χρόνια τοῦ λιμοῦ δοξολογοῦσε μέ ἰληρὰ καρδιά τὸν Κύριο, μὴ βγάζοντας οὔτε μιά λέξη μεμψιμοιρίας ἀπὸ τὸ ἅγιο στόμα τῆς. Ἐν τέλει, τὸ 1604, στίς 2 Ἰανουαρίου, μιά ἡμέρα μετὰ τὴν ἐορτὴ τῆς Περιτομῆς τοῦ Κυρίου, παρέδωσε τὴν ψυχὴ τῆς σ' Αὐτὸν πού τόσο ἀγάπησε καί γιὰ χάρι τοῦ Ὁποίου «περιέτεμε» πνευματικὰ τὸν ἑαυτό τῆς σέ ὅλη τῆς τὴ ζωὴ. Κατὰ τὴν κοίμησίν τῆς, ὅσοι τὴν παρέστεκαν εἶδαν νὰ σχηματίζεται στό προσκέφαλό τῆς ἕνα φωτοστέφανο, σάν αὐτὰ πού εἰκονίζονται στίς ἱερὲς εἰκόνες. Δέκα χρόνια ἀργότερα ὁ τάφος τῆς ἀνέβλυσε μύρο, ἐνῶ τὸ σκηνώμα τῆς πού βρέθηκε ἄφθορο, ἄρχισε νὰ ἐπιτελεῖ πάμπολλα θαύματα. Ἡ τιμὴ τῆς ὡς Ἁγίας ἀναγνωρίσθηκε ἐπίσημα ἀπὸ τὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τὸ 1988.

Νὰ πὼς δοξάζει ὁ Χριστὸς αὐτοὺς πού τὸν δοξάζουν, προσφέροντας τὸ «αἷμα» τῆς προαιρέσεώς τους γιὰ νὰ μιμηθοῦν τὴ δική Του ἐπίγεια πορεία. Ἄν Ἐκεῖνος περιετμήθη τῇ σαρκὶ κατὰ ἄκρα συγκατάβαση, καί οἱ Ἄγιοι περιτέμνονται τῷ πνεύματι, ἀφήνοντας σέ μᾶς παράδειγμα πρὸς μίμηση. Βέβαια, ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἔχουμε ὑποστῆ τὴν «ἀχειροποίητο» περιτομήν μέ τὸ Ἅγιο Βάπτισμα. Ὡστόσο, πρέπει αὐτὴ νὰ συνεχίζεται σέ ὅλη μας τὴν ζωὴ, ὥστε, ὅπως διδάσκει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, νὰ διατηρήσουμε τὴν καθαρότητα τοῦ πνευματικοῦ ἐνδύματος πού ἐνδυθήκαμε στὴ Βάπτισή μας καί νὰ μείνουμε ἀνώτεροι τῶν παθῶν, κατακτώντας τίς ἀρετές. Ἔτσι, θὰ ζήσουμε τὴν πληρότητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἀποκτώντας προσωπικὴ, ἐσωτερικὴ, μυστηριακὴ σχέση μέ τὸν Σαρκοθέοντα καί μέχρι Περιτομῆς κενωθέντα Κύριο. Εἶθε ὁ νέος χρόνος νὰ γίνεῖ στίβος ἄθλησης πρὸς αὐτὸ τὸν σκοπὸ, μέ πρότυπο τὸν Χριστὸ μας καί «προπονητές» τούς γνωστούς καί ἀγνώστους Ἁγίους μας! Καλὰ παλαίσματα!

